

DE ZEDELIJKE WET NIET BELEDIGD DOOR HET
EEUWIG EVANGELIE

door

William Huntington

'Want de zaligmakende genade Gods is verschenen aan alle mensen. En onderwijst ons, dat wij, de goddeloosheid en de wereldse begeerlijkheden verzakende, matig en rechtvaardig en Godzalig leven zouden in deze tegenwoordige wereld'; Tit. 2:11, 12.

Aan de heer Huntington, Church-Street, Paddington,

Weleerwaarde Heer!

De ergerlijke smetten, door de weleerwaarde heer Rowland Hill op u en uw leer geworpen, hebben reeds lang de gemoederen van vele eenvoudige en Godzalige zielen smart aangedaan en tot een struikelblok gediend voor velen van Sions reizigers.

Zijn onchristelijke gezindheid, welke hij tegenover u openbaarde, toen hij weigerde te Greenwich met u in dezelfde plaats te preken, maar meer in het bijzonder zijn aanbod om tegen u te preken, zo dikwijls gij in de nieuwe plaats te Deptford zou optreden, waren een duidelijke blijk van zijn ingekankerde boosaardigheid en hebben niet weinig verbazing verwekt bij hen, die verlangen naar de vrede en voorspoed van Sion.

Vernomen hebbende, dat hij jongstleden dinsdag te Deptford weer tegen u zou preken, ging ik, met enige vrienden, hem horen, met het doel de preek op te tekenen, opdat in de mond van twee of drie getuigen alle woord mocht bestaan of omvergeworpen worden.

Daar de manier waarop Mr. Huntington preekt, zo algemeen bekend was, vermoed ik, dat gij, al is uw naam in de preek niet letterlijk genoemd, u niet te verantwoorden zult hebben, noch voor de kerk, noch voor de wereld, wanneer gij dezelve beschouwt als tot u gericht en kunt daarom een volledig antwoord geven, voor zover de waarheid erbij betrokken is.

Tot dat doel, mijnheer, geven wij het opgetekende u ter inzage en bewaring, ernstig verlangende en biddende, dat de Heere uw hart en uw hand moge besturen ten goede van Zijn uitverkorenen en tot Zijn eigen verheerlijking.

Weleerwaarde Heer,

De uwen, om der Waarheid wil!

Vele vrienden.

1792

Aan de eerwaarde Rowland Hill, Evangeliedienaar te Surrey Chapel.

Weleerwaarde Heer!

Herhaaldelijk bericht ontvangen hebbende van de vele publieke waarschuwingen en vermaningen, welke gij in verschillende gemeenten omtrent mij en mijn leer ten beste gegeven hebt, alle gehaald uit het 5e hoofdstuk van het Evangelie van Mattheüs, heb ik de vrijheid genomen, ook mijn verklaring van elke tekst, welke gij uit dat hoofdstuk vermeld, aangehaald of geopend hebt, in het licht te geven.

Het eerste exemplaar ervan zend ik u ter inzage, terwijl ik de overige exemplaren voor de kerk in breder kring bestemd heb, opdat "onze broederen mogen richten tussen ons beiden"; Gen. 31: 37. De preek, die gij te Deptford tegen mij gehouden hebt, heb ik in handen gekregen en met opmerkzaamheid beschouwd. Ik heb haar niet met die verachting behandeld, waarmee gij een boek van mij bejegend hebt. Hetwelk gij, na het met een tang opgenomen te hebben, aan uw dienstmaagd gaf, met bevel het naar beneden te brengen en ermee te doen wat zij wilde. Een getuigenis der Goddelijke Waarheid is geen geschikte brandstof voor het vuur.

Het is nu reeds bijna zeven jaar, dat uw hart tegen mij van toorn gebrand heeft. Toen gaf ik mijn "Tijdingen uit Wallingford" in het licht, hetwelk u zo zeer verbitterde, dat gij in het bijzijn van Mr. Carnal te Wooburn zei, dat het u niet schelen kon, wat ik tegen u mocht zeggen of geschreven hebben, maar dat de grote belediging, die u was aangedaan, hierin bestond, dat ik tegen uw vriend geschreven had.

Zij zijn de beste vrienden, mijnheer, die de Heere Jezus in oprechtheid en waarheid liefhebben. De heer, die ik tegenstond, doet een van beide, óf hij preekt de leerstellingen van de kerk van Engeland, die hij ondertekend heeft, óf hij preekt ze niet. Zo hij het doet, waarom verdedigt gij dan zijn leer niet? Maar als hij het niet doet en mijn "Tijdingen" dus waar zijn, "waarom ben ik u dan een vijand geworden, u de waarheid zeggende?" Gal. 4:16. Wordt ons niet van God Zelf bevolen: "De mond te stoppen dergenen, die verkeren?" Tit. 1:11. Zeker wordt ons dat bevolen!

Dat u nu al bijna drie jaar uw gemeente vermaant, al wil ik niet beweren: "nacht en dag met tranen"; Hand. 20:31, mijn boeken niet te lezen of mij zelfs te horen preken, was onnodig, want ik heb geen begeerte, "één schaap uit uw kudde of één bok uit uw stal te nemen."

Uw graven in al de dwaasheid van mijn jeugd, alsmede dat u in uw kerkelijke bijeenkomst van een honderdtal mensen voor de dag komt met zaken betreffende mijn naam, mijn kind enzovoort, welke ik der wereld breedvoerig had bekend gemaakt, kan nimmer genoemd worden: "het vervullen van de koninklijke Wet"; Jak. 2:8. Ja, zelfs hebt gij eraan getwijfeld, of dit het licht wel kon verdragen, omdat u een Romeins bevelschrift aandrong en geheimhouding gelastte. Maar helaas, het is nog als in den beginne: *wat hun ook verboden werd, zij verkondigden het des te meer.*

Indien God Zijn dienstknechten gezonden had om tegen Zijn eigen kinderen hun smaad te drijven, Job 19:5, wat was er dan veel te zeggen geweest tegen Mozes, wegens het doden van de Egyptenaar en tegen Paulus, wegens zijn vervolging en bloedstorting en tegen Petrus, wegens zijn wijnzuiperijen, brasserijen, drinkerijen en gruwelijke afgoderijen, 1 Petrus 4:3. Maar zij lieten dit gedeelte van het werk over aan de beschuldiger der broederen en preekten het Evangelie. En het zou u, mijnheer, op uw stervenssponde geen hartzeer zijn, wanneer u ook alzo deed.

Bovendien, wanneer u in de dagen van jeugd en jonkheid geheel vrij en zuiver gebleven zijt van alle ondeugd, des te beter; draag er roem op! Ik benijd u of begeer uw zuiverheid of geluk niet meer, dan de 'verloren zoon met zijn ring en zijn kleed aan'; zijn oudere broeder, 'die nog nooit het gebod overtreden had' benijdde, Lukas 15:29.

Maar, dat u nimmer weer in Greenwich Tabernacle zou preken, zolang ik vergunning had daar te spreken, dat zij zo! Ik was door deze betuiging geenszins beledigd. Ik wil ook niet zeggen, dat uw gedrag zonder voorbeeld is, want andere godsdienstige zielen hebben hetzelfde als u gezegd: "Houdt u tot uzelf en naakt tot mij niet, want ik ben heiliger dan gij!" Jesaja 65:5. En, verre zij het van mij, u voor minder heilig te houden, dan u bent.

Mijnheer, toen uw wegblijven en het ongenoegen van andere heilige broeders mijn ontslag van Greenwich hadden bewerkt, nam ik dit geduldig en zonder tegenspreken aan. Ik waande, dat de ergernis zou opgehouden hebben, toen ik mij een andere plaats verschaft had. Maar nee! Want, hoewel u de preekstoel te Greenwich niet betreden wilde, zolang dit ook aan mij vergund werd, bent u er sedert die tijd niet eenmaal verschenen, dat u er mij buiten gehouden hebt. Ik mag er niet inkomen en nochtans brengt u er mij in. En, hoewel ik er persoonlijk niet spreken mag, *spreekt u er altijd over mij.*

Uw opdracht aan het volk, om het 5^e hoofdstuk van het Mattheüs Evangelie te lezen, vóór zij mij gingen horen, heb ik overwogen. Ten behoeve van hen, die u in alle dingen niet blindelings zouden willen gehoorzamen en tevens om u te tonen, dat ik niet schroom dat hoofdstuk te lezen, heb ik een verklaring gegeven van die teksten, waarnaar u het volk verwezen hebt. Hierbij verzoek ik u wel mij te weerleggen, indien u meent, dat ik ongelijk heb.

Op de bijeenkomst, bij Mr. T. hebt u tot uw hoorders gezegd, *dat u verwachten zou, dat er hoornen uit uw hoofd zouden groeien en uw voeten gekloofd worden, wanneer u zou beweren, dat de Wet geen regel des levens is.*

Mijnheer, wat moest Paulus dan niet overkomen zijn, die ons leert, dat de gelovigen niet zijn onder de Wet, maar onder de genade en dat de gerechtigheid der Wet vervuld is in hen, die geloven, bovendien dat de genade Gods de mens onderwijst, de goddeloosheid en de wereldse begeerlijkheden te verzaken en matig, rechtvaardig en Godzalig te leven in deze tegenwoordige wereld?

U haalde in Benfields een gedeelte aan uit mijn boek: "Het Arminiaans Geraamte" en zei: "Vóór iemand op de preekstoel ging, om dergelijke dingen voort te brengen, moest hij een zotskap opzetten."

Mijnheer! geef de verzekering, dat God zijn Vader en de Kerk zijn moeder is, een mens aanspraak op zo'n versiersel? Kunt u bewijzen, dat het gezegde óf dwaas óf vals is? Indien u dit kunt, dan is het uw zaak, dit ook te doen en de mijne het te verdedigen. Wanneer u een leerstelling, waaraan ik vasthoud, kunt weerleggen, doe het vrij, daar u weet, dat zij der wereld bekend gemaakt is. Maar indien u dit noch kunt noch wilt doen, houd dan toch op met mij zulke namen te geven als: *Antinomiaan, boze geest, die kerel; die geestelijke schavuit* en dergelijke.

Die eerste naam is treurig in de hoogste graad, want het 5^e hoofdstuk van Mattheüs geeft geen vrijheid voor zulke harde redenen en vooral niet tegen een dienstknecht van Christus, wiens leer u niet kunt omverwerpen, wiens nuttigheid u niet kunt ontkennen en wiens leven u niet kunt veroordelen. Maar ik heb van iemand uit uw eigen volk vernomen, dat u reeds lang verlangd hebt, dat ik de pen eens tegen u op zou nemen, opdat u mij wegens een schotschrift tegen u zou kunnen vervolgen.

Wanneer iedere Evangeliedienaar, die zijn leven en zijn leer verdedigt tegen laster, die preekt tegen dwalingen en die schrijft tegen valse leringen en getuigenissen, voor het gerecht gedaagd moest worden ter zake van een schotschrift, dan zou men stellig oorzaak geven, "dat de Heilige Israëls van ons zou ophouden"; fles. 30:11. Dan mocht Petrus ook Paulus wel vervolgd hebben, "want deze wederstond hem in het aangezicht." De Heilige Schrift toch is vol van zulke schotschriften en wie kan hen vermijden en nochtans getrouw zijn? "Durft iemand van ulieden,

die een zaak heeft tegen een ander, te recht gaan?" 1 Kor. 6:1. Zeker zegt Mozes: "Oog om oog en tand om tand." Maar, ik heb u in het geheel niet beledigd! Ik ben overtuigd, dat het 5^e hoofdstuk van het Evangelie van Mattheüs geen verlot geeft voor zo'n praktijk. Dit toch gebiedt mij ook de mantel te geven aan hem, die mijn rok eist. Nu, wanneer u erom zendt, zult u gewis mijn mantel en rok beide hebben, zonder dat u mij door de Wet daartoe zult behoeven te noodzaken.

Maar ik vertrouw, eerwaarde heer! dat uw wapenen niet vleselijk zijn, 2 Kor. 10:4 en dat het zwaard des Geestes u voldoende is in alle geschilpunten. Door in dit geval toevlucht tot het wereldlijk zwaard te nemen, is ontegensprekelijk de Wet te maken tot de enige regel des levens. Maar ik verzeker mij van u betere dingen, mijnheer! hoewel u alzo gesproken hebt. Want, ik kan niet geloven, dat een man van zo'n heiligheid, daar hij zelfs weigert een preekstoel te gebruiken, die door mij bezoedeld is, ook zou willen handelen als de Joodse Farizeeën, die bij de Zaligmaker hard aanhielden om Hem van vele dingen te doen spreken, zoekende daardoor iets uit Zijn mond te bejagen, opdat zij Hem de stadhouder mochten overleveren. Nee, dat zij verre van mijn broeder Rowland en verre ook van iedere andere medearbeider in het Koninkrijk en de lijdzaamheid van Christus!

"Gelijk gij gedaan wilt worden, doe gij ook alzo." Mijnheer! zo ik in mijn gedrag jegens u van deze regel afgeweken ben, overtuig mij ervan. En hebt u zelf naar deze regel gehandeld, dan zult u er niet verholpen over zijn, dat ik u mijn leerrede ter inzage toezend; althans niet meer, dan ik was, toen u uw preek tegen mij gericht en mij daarin voorgesteld hebt als iemand, die vrijheid geeft tot zondigen.

Wat mij persoonlijk betreft, ben ik wel geneigd in alle goed werk de standaard van mijn broeder Rowland te volgen. Indien wij dan nog verschil hebben, zal het alleen zijn over woorden of over de vraag "wie de meeste zal zijn!" En, zo wij om het meesterschap moeten strijden, hoop ik, dat hij en alleen hij zal worden gekroond, die wettig strijdt.

Eén ding troost mij echter, indien alle gerechtshoven in Groot Brittanië tegen mij een veroordelend vonnis velden, zij mij nooit zwaarder kunnen treffen dan Mozes gedaan heeft, die beide lijf en goederen opeiste. Hij beroofde mij niet slechts van mijn rok, maar ook van elk ander deksel, dat ik bezat. Eerst nam hij mijn mantel van huichelarij, ja, zelfs mijn bed van onder mij weg en ten laatste nam hij ook mijn leven. Want, gelijk Paulus zegt, "als het gebod gekomen is, zo is de zonde weder levend geworden, Maar ik ben gestorven." Tenslotte liet Mozes mij arm, ellendig, jammerlijk, blind en naakt liggen. Dit was alles, wat ik door de Wet kreeg; alhoewel ik in het einde het doel verkregen heb.

Opmerkingen.

Ik zal nu zo vrij zijn enige opmerkingen te maken op de rede, die u tegen mijn leer hebt uitgesproken en u daarbij aantonen, waarin wij verschillen. Naar ik vertrouw, kan u dit geen ergernis geven, wanneer ik het aan uw oordeel onderwerp, want "de Geest der profeten is de profeten onderworpen" en "die onderwezen wordt in het Woord, dele mee van alle goederen degene, die hem onderwijst."

Uw tekst was: "*Tenzij uw gerechtigheid overvloediger zij dan der Schriftgeleerden en der Farizeeën, gij zult in het Koninkrijk der hemelen geenszins ingaan.*" Matth. 5:20. Wat u over de tekst gezegd heeft, kan in een zeer klein bestek vervat en met weinig woorden beantwoord worden.

Aanhaling: "Nu durf ik de veronderstelling te doen, dat sommigen van u verwachten, dat ik de volgende uitleg aan deze tekst zal geven, daar de Schriftgeleerden en Farizeeën veel rumoer maakten over gerechtigheid, de hier bedoelde gerechtigheid de gerechtigheid van Christus is.

Maar dat is de mening van deze tekst niet. Doet dit u ontstellen? Nee, de tekst heeft geen betrekking op rechtvaardigmaking, maar op *heiligmaking*."

Antwoord: Mij dunkt, dat mijn broeder Rowland hier geheel mis is en dat hij de Zaligmaker Zelf tegenspreekt, Die in deze tekst de noodzakelijkheid aantoont van hetgeen Hij tevoren gezegd had.

De Heere had in een voorafgaand vers hen zalig gesproken, die hongeren en dorsten naar de gerechtigheid en gezegd, dat zij zouden verzadigd worden. Hij gaat dan voort met hen te vertellen, dat Hij kwam om de Wet te vervullen. Het was dus Zijn vervullende gehoorzaamheid, die verzadigen zou hen, die hongerden en dorstten naar de gerechtigheid. En zonder dat Deze Zijn uitnemende gehoorzaamheid, die alle gehoorzaamheid van de Schriftgeleerden en Farizeeën te boven gaat, aan hen werd toegepast, konden zij in geen geval verzadigd worden of in het Koninkrijk der hemelen ingaan. Dus, mijnheer! het is gerechtigheid, die ons recht en aanspraak op en heiligmaking, die ons een geschiktheid voor het Koninkrijk geeft. Gerechtigheid en niet heiligmaking wordt in de tekst bedoeld.

Aanhaling: "Er ligt een bedoeling in deze woorden: Tenzij uw gerechtigheid overvloediger zij dan der Schriftgeleerden en der Farizeeën, gij zult in het Koninkrijk der hemelen geenszins ingaan. En dat moet een plechtige bedoeling zijn. En nu wil ik zo vrij zijn te zeggen, dat hier de gerechtigheid van Christus gemeld is; en dat, daar de Farizeeën meenden, dat zij gerechtvaardigd zouden worden door uitwendige gerechtigheid van hun eigen maaksel, onze Heere hun te verstaan geeft, dat een mens nimmer in het Koninkrijk der hemelen zal ingaan, zonder door de gerechtigheid van Christus gerechtvaardigd te zijn. Hij zal noch ten hemel gaan, noch in de tijd in het Koninkrijk der genade zijn, noch in de eeuwige heerlijkheid delen, tenzij hij persoonlijk, door de werking des Heiligen Geestes, rechtvaardiger gemaakt is dan een Schriftgeleerde en een Farizeeër. En dat niet uitwendig, maar innerlijk en bevindelijk. Dat is de mening van mijn tekst."

Antwoord: Ik moet bekennen, weleerwaarde en waarde heer! dat ik u niet versta. De gemelde gerechtigheid noemt u hier de gerechtigheid van Christus en tevoren hebt u gezegd, dat in de tekst de gerechtigheid van Christus niet bedoeld werd, enzovoort.

Het is dezelfde rechtvaardigmaking, die de mens in de staat der genade brengt en hem aanspraak op de hemel geeft. "Het rechtvaardige volk, hetwelk de getrouwigheden bewaart, zal daar ingaan." Die God rechtvaardigt, die verheerlijkt Hij ook. In de daad van rechtvaardigmaking is heiligmaking ingesloten, beide door het bloed van Christus en door de Geest van God, want zij is er altijd mee gepaard. Het is de Geest, Die geloof in het hart werkt om te geloven; het is de Geest, Die de verzoening toepast; het is de Geest, Die de gerechtigheid van Christus neemt en die aan ons vertoont en in onze harten openbaart en Die Zijn zielverzadigend getuigenis aflegt van het heerlijke werk. "Wij zijn gerechtvaardigd in de Naam van de Heere Jezus en door de Geest onzes Gods." De rechtvaardigheid des geloofs en het getuigenis des Geestes gaan altijd samen. "Hij, die gelooft, heeft het getuigenis in zichzelf"

Aanhaling: Als Mr. Hart, over wiens gezangen ik spreek, uit zijn graf kon opstaan om zijn lieve, uitverkoren ziel weer in het lichaam te ontvangen, dan ben ik er tot op deze huidige dag toe van verzekerd, dat hij tegen deze dingen, waarin vele mensen van een los en ontuchtig gestel met welgevallen struikelen, het zwaard trekken en op zo'n wijze zwaaien zou, dat het u duidelijk zou worden, dat er geen zwaard zo doeltreffend is, om de zonde tot de grond toe neer te slaan, als het heerlijke zwaard van het Evangelie van vrije genade, door Jezus Christus. Daarom verzoek ik u

eenvoudig te zien op de mening van mijn tekst: "Tenzij uw gerechtigheid overvloediger zij, dan der Schriftgeleerden en der Farizeeën, gij zult in het Koninkrijk der hemelen geenszins ingaan."

Antwoord: Ik begrijp dit niet recht, mijnheer! In de eerste plaats zegt u, dat de tekst op heiligmaking doelt. In de tweede plaats, dat uw tekst een bedoeling en wel een plechtige bedoeling heeft. In de derde plaats, dat de bedoeling van de tekst is de inwendige rechtvaardigmaking door de Geest. En in de vierde plaats, dat er het zwaard van een vrije-genade-Evangelie in bedoeld wordt, hetwelk u verder gaat bewijzen.

Aanhaling: "Niet lang geleden, toen ik over deze tekst gepreekt had, zei ik tot een waardig en goed leraar, dat het mij dikwijls verwonderde, dat de mensen zo onopmerkzaam zijn en daarom niet eens weten, welke de mening van deze tekst is." "Wel"; zei hij, "ik belijd tot mijn schande, dat ik vóór korte tijd, toen ik uw verklaring van de tekst "Tenzij uw gerechtigheid" enzovoort, vernam, nog bedroefd werd bij de veronderstelling, dat ook ik geloven zou, dat het woord gerechtigheid iets anders zou betekenen dan wedergeboorte."

Antwoord: Mijnheer! dit nu is al de uitlegging, die u van die tekst gegeven hebt. Ook heeft zij mij precies zo duister gelaten als die goede leraar. Ja, wat meer is, ik wil zelfs zo vrijmoedig zijn om te beweren, dat door deze uw redevoering de Wet op generlei wijze, noch in enige zin bevestigd is. Niet één waarheid is erdoor opgehelderd. Niet één leerstelling, waaraan ik vasthoud, is aangeraakt of weerlegd. En nu kunt u mij vrij een *Antinomiaan*, een *duivel*, een *aanmoediger van de zonde*, een *kerel*, een *schavuit* of wat ook noemen, want uw tong is uw eigendom. Ook kunt u erop rekenen, dat ik u nimmer zal vervolgen voor geleden schade. Maar ik verklaar u in de tegenwoordigheid Gods, dat ik voor geen miljoen werelden zou wensen bevonden te worden als een, die alzo optreedt in de Naam van God en die zozeer de raad verduistert met woorden zonder wetenschap.

Aanhaling: "Als u een mens een vrijbrief gaf, om zonde te begaan, zou het vreselijke daarvan u niet ontroeren?"

Antwoord: Ja, mijnheer! dit zou voldoende zijn, om iemand met verschrikking te vervullen. Wanneer ik in een gemeente had opgetreden, zoals u gedaan hebt en ook zulke beledigende gezegden had uitgebraakt tegen een dienstknecht Gods, omtrent wie ik in mijn consciëntie overtuigd was, dat hij mij in bevinding, kracht, kennis, stichting en conversatie te boven ging, dan zou ik inderdaad gemeend hebben, dat ik een vrijbrief om te zondigen gegeven had onder getuigen. Want in het 5e hoofdstuk van het Evangelie van Mattheüs wordt dit genoemd: "De geboden ontbinden en de mensen alzo leren." Het is een broeder haten zonder oorzaak, hetwelk een doodslag is. Christus zegt, *dat de man, die aldus de rechtvaardige verwerpt, strafbaar is door het helse vuur*. En ik geef u te oordelen, wie de man is, die deze dingen doet!

Ik heb nu reeds bijna negentien jaar het predikambt bediend en u kunt mij wegens mijn leer of mijn leven geen kwaad ten laste leggen; ook kunt u niet één leerstelling, die ik belijd op schriftuurlijke gronden weerleggen, al preekt of schrijft u nog duizend jaar. Daarbij ben ik gedurende de ganse tijd van mijn Evangeliebediening nooit zover van God verlaten geweest, dat ik zo'n ongerijmde preek geleverd heb, als de uwe is. Wanneer u uw voordeel wilt afleggen en mijn beweren bestrijden, dan neem ik aan, om in uw tegenwoordigheid te bewijzen, dat er in uw hele preek niet één bladzijde is, welke met het Woord Gods overeenkomt.

Aanhaling: "Denkt u niet, dat die man als een van de duivel gezonden leraar preekt, die de mensen leert, dat zij de geboden Gods mogen overtreden; die niet alleen zelf Gods geboden overtreedt, maar ook de mensen onderwijst hetzelfde te doen?"

Antwoord: Ziedaar beschuldigingen, waarvoor ik de beschuldiger uitdaag het bewijs te leveren; namelijk de brave man, die de Wet houdt en de mensen bedreigt met vervolging voor een schotschrift!

Wie zou zo'n karakter en zo'n leer verdedigen en zo'n valse beschuldiger willen bewijzen, dat hij waarlijk is, wat hij betoont te zijn? Zijn beschuldiging is een zwaardere, dan die tegen Paulus ingebracht werd. De beschuldigers van Paulus riepen: "Wij hebben dezen man bevonden te zijn een pest en een, die oproer verwekt onder al de Joden door de ganse wereld en een oppersten voorstander van de sekte der Nazaréenen. Die ook gepoogd heeft de tempel te ontheiligen; welke wij ook gegrepen hebben (met andere woorden: vervolgd voor een schotschrift) en naar onze Wet hebben willen oordelen. Maar Lysias, de overste, daar over komende, heeft hem met groot geweld uit onze handen weggebracht'; Hand. 24:5-7. Maar ga u verder!"

Aanhaling: "Wij hebben geen drijfveer voor oprecht berouw, dan onder een besef van onze zonden en onder een gevoel, dat onze zonden afschuwelijk, verfoeilijk en verdoemelijk zijn. Dan eerst zal een mens oprecht berouw hebben."

Antwoord: Oprecht berouw, mijnheer! is niet uit de wil des mans, noch uit de wil des vleses, maar uit God. Judas gevoelde, dat zijn zonden verfoeilijk en verdoemelijk waren en hij heeft berouw gehad en verhing zich. Oprecht berouw is een geschenk van de Vader en een gift van de Zoon en wordt gewrocht door de Geest onder de toepassing van vergevende liefde. Het beschouwt met innig leedwezen de langdurige verdraagzaamheid Gods, die tot bekering leidt. Vergeving moet verzegeld worden. De liefde moet gevoeld worden. God moet Zich als bevredigd openbaren. En de hoop moet in de zondaar levend worden vóór er enig evangelisch berouw, hetwelk ter bekering nodig is, kan plaatsgrijpen. Wanneer God aan Job verscheen, om zijn gevangenschap te wenden, verfoeide hij zich en had oprecht berouw. Wanneer God Efraïm bekeerde en hem Zijn dierbare zoon noemde, had Efraïm dit berouw. En toen de verloren zoon de kus, de ring en het kleed ontving, had ook hij dit berouw. Tot een oprecht berouw wordt de mens niet gedreven door een besef van zonden, maar hij wordt ertoe getrokken door een besef van vergeving.

Aanhaling: "Wanneer God onze harten gereinigd heeft door Zijn Heilige Geest, dan zullen wij een afkeer gevoelen van die zonden, die ons lichtelijk omringen; ja, hoe nader zij ons zijn, hoe meer wij dezelve zullen verafschuwen."

Antwoord: Mijnheer! welk bewijs geeft u, dat deze leer door u in beoefening wordt gebracht? Is uw gaan naar Greenwich, Uxbridge, Bristol, enzovoort, is uw waarschuwing aan het volk, dat u geen voet meer op hun preekstoel zult zetten, als zij er mij ooit op mochten toelaten, is dat het werk doen van een vreedzaam man? Of is dit verfoeilijke boosheid? Liggen nijd, haat en boosheid tegen mij en dat zonder oorzaak, niet nabij u? Kan het uitbraken van de laagste namen, welke u aan mijn adres gericht hebt enig bewijs zijn van het innerlijk verfoeien van het kwaad? Of kan een redevoering als de uwe een voortbrengsel van Goddelijke verlichting genoemd worden?

Aanhaling: "Ik geloof, dat onze Heere veel preekte over heiligheid en het was ook geen preek van het Evangelie, toen Hij zei: "Meent niet, dat Ik gekomen ben, om de Wet of de profeten te ontbinden." Niemand zal ertoe komen, om zulks te doen, als de duivel."

Antwoord: Ik denk niet, dat de duivel ernaar verlangt, dat de Wet, welke God de mensen gegeven heeft, ontbonden wordt, al ware dit ook zijn macht. Want was er in het paradijs geen Wet geweest, de satan kon onze voorouders niet verzocht hebben, om die te overtreden. Immers waar geen Wet is, kan ook geen overtreding zijn. Hij nam een voordeel uit de Wet, om tot het verbreken daarvan te verzoeken, op welke verbreking zonde en satan zijn ingekomen, om bezit te nemen van de ongehoorzame. En sedert die tijd hebben deze altijd in de kinderen der ongehoorzaamheid gewerkt. Het is de Wet, mijnheer! die de zondaar aan de Rechter overlevert en de Rechter levert hem over aan de gerechtsdienaar, opdat deze hem in de gevangenis zou werpen. De gerechtsdienaar zou geen gevangene hebben, om zijn woede aan te koelen, indien er geen Wet was, om de zondaar te vervloeken. Satan is niet tegen zichzelf verdeeld. De predikers, die Paulus' Evangelie tegenstonden met de besnijdenis en de Wet van Mozes, worden uitdrukkelijk dienaars des satans, die zich veranderd hadden, genoemd, 2 Kor. 11:14, 15.

De Galaten, die Christus hun rug toekeerden, om met het vlees te voleindigen worden verklaard betoverd te zijn. En wij weten, dat alle toverij van de satan komt. Alle zondaren, die deze handeldrijvende gerechtigheid ooit in haar ellendig hol gekregen heeft, zijn onder de Wet gestorven. Maar alle slaven, die de satan ooit verloren heeft, zijn vrijgemaakt van de Wet en van de zonde en hel verlost door de in het eeuwig Evangelie geopenbaarde genade Gods.

U zegt: "De Zaligmaker preekte veel over heiligheid."

De Zaligmaker sprak de zegen der rechtvaardigheid uit over Zijn uitverkoren volgelingen, hetwelk hen ontheven en ontslagen heeft van alle straf der zonden. "Gijlieden zijt nu rein, om het woord, dat Ik tot u gesproken heb." Hij maakte hen bekend, dat Hij hen zou reinigen van alle toekomstige besmetting door Zijn bloed en Geest. Dit beduidde Hij hen door de wassing van hun voeten. Hij beloofde hun de zending van de Heilige Geest, om altijd bij hen te blijven. Ook gelastte Hij hen, om altijd in Hem te blijven, als de rank in de wijnstok, hen verzekerende, dat zulke zielen veel vrucht zouden dragen, terwijl zij zonder Hem niets konden doen. Maar de heiligheid, welke u in uw preek verkondigd hebt, heeft hiermee weinig of niets te maken. Laat ons maar eens zien, wat u ervan zegt.

Aanhaling: "Indien u niet achter uw toonbank kunt staan zonder de invloed des Heiligen Geestes, staat daar dan niet langer. Indien gij uw voedsel niet kunt nuttigen met een zuiver oogmerk, om God te verheerlijken, wil dan liever van honger sterven dan voedsel nemen. Indien u niet op uw bed ter ruste kunt neerliggen met een begeerte, dat gij door uw rust gesterkt mag worden om God te dienen, rust dan niet meer."

Antwoord: Indien niemand dan zulke personen, die hier beschreven zijn, achter de toonbank mochten staan, al de winkeliers in de gehele wereld zouden met hen allen niet in staat zijn om de inwoners van Londen te bedienen, al ware het ook, dat ieder inwoner slechts één artikel per week nodig had. En mochten alleen zulke personen, als u beschreven hebt, eten, de wereld zou binnen zes weken schier geen inwoners meer hebben. Van alle zelfmoord en alle eigenwillige mortificatie, *goede Heere! verlos ons!*

Aanhaling: "Hoewel een mens zich in zijn vleselijke en onbekeerde staat moeilijk zal kunnen bewaren voor toorn, toch kan hij zich gemakkelijk onthouden van doodslag."

Antwoord: Hoe gemakkelijk een mens zich kan onthouden van doodslag, blijkt klaar uit de geschiedenis van Hazaël. Elisa zei tot hem, dat hij de jonge kinderen verpletteren en hun zwangere vrouwen opensnijden zou. En hij antwoordde: "Maar is uw knecht een hond, dat hij

deze grote zaak doen zou?" En zie, de volgende dag versmoorde hij zijn eigen vorst, terwijl hij spoedig daarna het bloedig tafereel voltooidde, 2 Kon. 8. Dat de mens zichzelf moet bewaren is een armzalige leer. Die God bewaart, zijn beter bewaard.

Aanhaling: "De mens, al is hij ook nog zo snood, kan zichzelf bewaren voor uitwendige daden en over het algemeen doet hij dat ook, uit vrees voor de gevolgen, die eraan verbonden zijn. Een diefachtig mens, bijvoorbeeld, kan zich onthouden van diefstal uit vrees voor straf. Ook kan men zich onthouden van vele uitwendige gewelddenarijen."

Antwoord: "Mijnheer! deze leer heeft een strekking om de mensen af te houden van Hem, Die Jezus genaamd wordt, omdat Hij Zijn volk zalig maakt van hun zonden. De Heilige Schrift zegt, dat de sterkgewapende zijn hof bewaart en dat de duivel de zondaar gevangen leidt naar zijn wil. Indien dit zo is, waar is dan des zondaars macht om zichzelf te bewaren, wanneer God hem loslaat? Wij hebben inderdaad toch weinig ledige gevangnissen, weinig zittingen van het gerechtshof, waarin geen doodvonnis uitgesproken wordt, weinig dagen van executie, waarin niet iemand opgehangen wordt om de waarheid van deze uw leer te staven. "Indien de Heere de stad niet bewaart, tevergeefs waakt de wachter." Wanneer God hem niet weerhoudt, loopt de zondaar tot het kwade. De vrees voor het helse vuur is niet genoegzaam, om hem af te schrikken, veel minder de vrees voor de galg.

Aanhaling: "Een mens kan een gift op de lijst schrijven ten behoeve van zijn gemeente en naar die vergadering toegaan. Hij kan zijn tienden betalen en zijn kerkbezoeken. Hij kan naar een winkel gaan en zijn schuld betalen, enzovoort."

Antwoord: Ik ga met deze beweringen van mijn vriend Rowland niet mee. De Voorzienigheid moet in dit alles Zijn hand hebben. Zal een man een gift op de lijst schrijven voor een vergadering, dan moet God hem daarvoor geld en genegenheid geven. Het goud en het zilver zijn des Heeren, zowel als een hart om goed te doen. Een mens kan geen tienden betalen, tenzij God hem in staat stelt een hoeve te pachten en tenzij Hij hem een goede oogst en een goede markt geeft. En indien hij zijn schulden zal kunnen betalen, moet Gods voorzienigheid hem daartoe in staat stellen. Want Mozes zegt, dat het God is, Die hem kracht geeft, om vermogen te verkrijgen. Lees Deuteronomium 8.

Aanhaling: "Tegen één preek over rechtvaardigmaking hoop ik er een half dozijn te doen over heiligmaking."

Antwoord: Mijnheer! al preekte u over deze stof ook twaalf dozijn keer en u was er niet duidelijker in, dan u hierin geweest bent, dan nog zou geen levende ziel uw bedoeling vatten. Wanneer er geen onderscheiden geluiden waren, zou men niet kunnen zeggen of er op de fluit of op de harp gespeeld werd. Iemand kan evengoed over *multiplicatie* [vermenigvuldiging van plichten] als over *mortificatie* [doding van zonden] preken, wanneer hij ons geen verklaring van de betekenis van die woorden geeft.

Wat ik tot hiertoe aangehaald heb, is zo ongeveer alles, wat door u uit de tekst gehaald is. De andere gedeelten van uw leerrede kunnen nauwelijks het afschrijven verdragen. Bijvoorbeeld, het slaan op een leeg suikervat, wat een zeldzaam mooi geluid geeft; het zenden van een zindelijk mens in een varkenshok; de behendigheid van die kaartspeler in de ogen van vriend Rowland; die man, welke in zo'n aangename gestalte verkeerde, dat hij dronken in de vergadering viel (ik

heb dit opgevat als een zijdelingse streek op de vertroosting van het Evangelie), enzovoort. Dit zijn dingen, die het daglicht niet verdragen kunnen en die ik alleen aanroer, opdat mijn vriend Rowland zou kunnen merken, dat ik ten opzichte van zijn dwaasheid minder hard ben geweest, dan hij omtrent mijn karakter geweest is. Evenwel wanneer hij voortgaat met zijn valse beschuldigingen en zijn vuile laster te verbreiden, zal ik niet kunnen nalaten al die dingen nog eens onder het ontleedmes te nemen en aan het licht te brengen. Want die openlijk zondigt, moet in de tegenwoordigheid van allen bestraft worden, opdat ook de anderen vreze mogen hebben.

Voorts vraag ik of de boven aangehaalde staaltjes gezonde en *onverwerpelijke woorden* genoemd kunnen worden. Of, dat dit is spreken als de woorden Gods; of, *doende het werk van een evangelist!* Immers in het geheel niet! Trouwens ik denk, dat vriend Rowland zich hiervan zelf bewust is geweest. Hoe zou hij mij anders hebben kunnen bedreigen met een gerechtelijke vervolging voor een schotschrift, wanneer hij bij zichzelf niet overtuigd was, dat hetgeen hij in het verborgene zei het daglicht niet verdragen kon?

Om te besluiten, vriend Rowland! wanneer het op de een of andere tijd nog eens gebeuren mocht, dat u uit een straat of steeg komende weer eens onverwachts uw oog op mij sloeg, evenals het eens gebeurde bij de St. Paulus kerk, dan moet u niet weer zo verschrikt opspringen en hard weglopen, zoals u toen deed. Vlied nooit, mijnheer, waar geen vervolger is. Tot op dit ogenblik heb ik nog geen kennis van de weg, die u bewandelt en u kunt ervan verzekerd zijn, zolang dit het geval is, ik nimmer een volgeling van u zal worden. "De wijsheid des kloekzinnigen is zijn weg te verstaan."

Dat u minder peper en meer zuiverheid, minder hitte en meer heiligheid zou vertonen. Dat u meer goede werken zou verrichten en er minder over praten. Dat u uw theepreekjes zou verwisselen voor hemelse tijdingen en uw oudwijfse fabelen voor evangelische leringen. Dat u de bazuin van het Evangelie meer en uw eigen bazuin wat minder zou blazen.

Dit is de wens en bede van hem, die u vrijwillig vergeeft alles, wat er gepasseerd is en met geduld hoopt op te nemen alles wat nog te komen staat.

William Huntington S.S.

EEN WOORD AAN DE LEZER

Christelijke lezer!

Hier wordt u een nieuwe verhandeling aangeboden over een oud onderwerp, hetwelk, naar ik geloof, altijd de twist van Sion zal zijn, zolang vrij geboren zonen en dienstbare kinderen tezamen zullen zijn. Die twist begon al tussen Kaïn en Abel, vertoonde zich in Noachs huisgezin, tussen Hagar en Sara, tussen Ismaël en Izak, tussen Ezau en Jakob, tussen de Joodse Schriftgeleerden en de apostelen. En zij zal eindigen wanneer de lamp der Wet, Spr. 6:23, de dwaze maagden geen olie meer verschaft en de fakkel des heils zal branden tot in eeuwigheid in de harten der wijzen.

Indien mijn lezer een van Paulus' levende brieven is, bekend en gelezen van alle mensen, op wiens vlezen tafelen des harten de Geest des levenden Gods geschreven heeft de Wet des geloofs,

Rom. 3:27, die der waarheid, Mal. 2:6, die der liefde, Rom. 13:10 en die der vrijheid, Jak. 1:25, dan zal hij bij zalige ondervinding weten, wat Paulus bedoelt met het tenietgedaan worden der Wet, 2 Kor. 3:13. Hij zal de gezegende uitwerking ervan bij bevinding gevoeld en genoten hebben, wanneer hij ervaren mocht, dat geopenbaarde toorn, vleselijke vijandschap, wettische dienstbaarheid, slaafse vrees, vreze der verdoemenis, een reeks van kwellingen, het knellende juk des gebods en het verschrikkende vonnis van zijn hart zijn weggenomen, uitgewist door de verzoening van de Zaligmaker en van zijn ziel verbannen door de wonderlijke bewerkingen van de Geest der liefde, welke alle vrees buiten drijft en die de vervulling der Wet is. Zo'n ziel, die eens besloten was door ongelooft, maar nu verwijd is door de Geest der vrijheid, zal het juk van de Zaligmaker waarderen en de mening van de apostel verstaan. Maar ook niemand anders. Zo'n ziel is bevrijd van de verdoemende kracht van de Wet der zonde en van de straffende kracht van de Wet des doods. "Want de zonde zal over u niet heersen; want gij zijt niet onder de Wet, maar onder de genade"; Rom. 6:14.

Nochtans, wij, die onder de Wet geboren en besloten zijn en aan een wettische manier van werken om te leven gewend waren, wij blijven geneigd deze weg in te slaan, wanneer wij ons aandeel in Christus uit het oog verliezen. Hiervan is satan zich bewust. Daarom heeft hij ook eeuw in, eeuw uit de wereld voorzien van en de kerk verpest door leraars, die het Evangelie beschimpen en op de Wet roemen. Die het Evangelie lasteren als een leer, die tot losbandigheid leidt en de werken der Wet verheffen tot een grond van volmaakte heiligheid. Het is hun werk de onvasten te verleiden, de onbedachtzamen te verstrikken, de eenvoudigen te bedriegen en tot de Wet terug te roepen, degenen, die op de weg voorbijgaan, die hun paden recht maken.

Ik voor mij heb nog nooit een kind van God gekend, dat zo vast in zijn vrijheid stond, dat het nooit een tweede uitstapje naar Horeb maakte. Laat een eenvoudig christen, in zijn eerste liefde of in de zoetste vrijheid staande, slechts gedurende één maand zijn oor lenen aan een wettische redenaar van veel schriftkennis, gaven, bekwaamheden en vurige ijver. Hij zal ondervinden, dat hij met ijver vervuld wordt. Spoedig daarop zal er een vals vertrouwen in zijn hart ontspruiten en een staan in menselijke wijsheid, hetwelk hem tot een vurige ijver aanprikken zal. Dan zal hij in eigen kracht gaan werken, waarvan hoogmoed en zelfgenoegzaamheid het gevolg zullen zijn. Daardoor wordt de Geest bedroefd en houdt op als de Trooster in hem te werken. Hoewel engheid van hart en gevoelige dienstbaarheid het gevolg is, toch kan het zijn dat die ziel lange tijd onbekend blijft met de oorzaak, zodat het zelfs niet in haar gedachten komt de persoon die haar zijn wettische banden meedeelde, daarvan te verdenken. De Wet gaat gepaard met dienstbaarheid en wij hebben een neiging om naar die kant over te hellen. Maar de gevolgen ervan zijn: een benauwde geest, een somber gelaat, brandende jaloersheid, inwendige gramschap en haat tegen de gelukzaligheid van hen, die in de eenvoudigheid van Christus nederig aan Zijn voeten en in een verkwikkelijke vereniging met Hem blijven.

Een jong christen, die pas uit de dop gekomen is, zal deze bevoorrechte personen niet vertrouwen, want deze waant vaak wijzer te zijn dan de oude. De uitzinnige Galaten meenden op dit punt wijzer te zijn dan Paulus, die een oud man was. Maar het is tien tegen een, of ook de jonge zal het met mij eens zijn, eer hij twintig jaar op de school van Christus geweest is.

Opdat mijn lezer niet geblinddoekt, in verwarring gebracht en misleid zou worden door iedereen, die op de preekstoel het woord heiligmaking gebruikt, zal ik trachten nog enkele wenken daarover ten beste te geven.

Wanneer God bepaalde, dat de zevende dag een rustdag voor Zijn schepselen zou zijn en Hij deze dag voor Zijn dienst bestemde, wordt dit genoemd dezelve te heiligen. "En God zegende de zevende dag en heiligde denzelve" Gen. 2:3.

Als God de eerstgeborenen van Israël, zowel van mensen als van beesten, voor Zich nam, toen Hij de eerstgeborenen van de Egyptenaars sloeg en wanneer Hij daarna voor de eerstgeborenen van Israël de Levieten in Zijn dienst nam, wordt dit genoemd hen te *heiligen*. "Want alle eerstgeborene onder de kinderen Israëls is Mijn, onder de mensen en onder de beesten; ten dage dat Ik alle eerstgeborenen in Egypteland sloeg, heb Ik dezelve Mij geheiligd; en Ik heb de Levieten genomen voor alle eerstgeborenen onder de kinderen Israëls," Num. 8:17, 18.

De bovengemelde rustdag beduidde de dag van het Evangelie, in welke de gelovige rust van de goddeloze opstand en oorlog met zijn Maker, van wettische arbeid voor het leven en van de ondragelijke last der zonde. Zowel als deze de eeuwige rust van de inwonende zonde beduidde, welke in de hemel zal genoten worden. "Komt herwaarts tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt en Ik zal u rust geven." "Wij, die geloven, gaan in de rust." En Paulus zegt, ten opzichte van de hemelse heerlijkheid: "Er blijft dan een rust over voor het volk Gods"; Hebr. 4:9.

Het heiligen van de eerstgeborenen van de beesten was een afschaduwing van het grote Offer van Christus, Die "de Eerstgeborene van alle schepselen is; opdat Hij in allen de Eerste zou zijn." De eerstgeborenen in Israël werden een type van Gods uitverkorenen genoemd. "De eerstgeborenen, wier namen in de hemelen opgeschreven zijn." Dat deze verwisseld werden voor de Levieten, geschiedde om aan te tonen, dat elke gelovige, hetzij Jood of heiden, in de dagen van Christus een priester of Leviet zou zijn, Jesaja 66:21. Ja, de gehele Kerk zou alsdan zijn, "een koninklijk priesterdom"; 1 Petrus 2:9, "Gode gemaakt tot koningen en priesters"; Openb. 1:6, "om geestelijke offeranden op te offeren"; 1 Petrus 2:5.

Ook bestond het heiligen onder de Wet in onthouding van vrouwen, wassing van het vlees, hetwelk de wedergeboorte en de vernieuwing door de Heilige Geest beduidde en het offeren van een offer voor de zonde, hetwelk zag op de offerande van Christus. Terwijl het wassen van de klederen een type was van het reine, linnen gewaad des lofs, der nederigheid en der toegerekende gerechtigheid van Christus, waarin de gelovigen tot de Genadestoel of het Verzoendeksel zouden naderen, om God te dienen, zowel in hun eenzame afzondering als in hun gezin en het huis Gods.

De onthouding van vrouwen betekent, dat de wettige omhelzingen van een vrouw in haar eigen plaats zouden gehouden worden, dat de vrouw met een gematigde en niet met een ongeregelde liefde zou bemind worden, wanneer de ziel aan Christus verloofd was. Ja, dat in dit geval van vrouw en alles afstand moest gedaan worden, wanneer de verering, de dienst en de zaak van God het mochten vereisen. "Die vrouw of kinderen liefheeft boven Mij, is Mijns niet waardig." Hij, die zei: "Ik heb een vrouw getrouwd en daarom kan ik niet komen"; werd van het avondmaal buitengesloten.

De heiligmaking, welke ons betreft, is in de hoogste zin die daad Gods, waardoor Hij ons tevoren *verordineerd heeft tot aanneming tot kinderen* door Jezus Christus. Onze uitverkiezing in Hem, onze verlossing door Hem en onze bekwaammaking voor de heerlijkheid door de Geest van Hem, was alles volmaakt in het verborgen voornemen Gods en was dus even onfeilbaar als Zijn wil, waardoor het volbracht zou worden. Op die grond wordt er ook van ons getuigd, dat wij zijn geheiligd door God de Vader, in Zijn voornemen door Jezus Christus bewaard en door God in Hem uitverkoren en geroepen tot de gemeenschap van Christus als ons Verbondshoofd, gelijk geschreven is: "Aan de geroepenen, die door God de Vader geheiligd zijn en door Jezus Christus bewaard"; Judas vers 1.

Dit waren de vogels en de viervoetige en kruipende dieren in het laken van Petrus, welke hij weigerde te slachten en te eten, dezelve gemene en onreine dingen noemende, eer de stem tot hem sprak: "Wat God gereinigd heeft, zult gij niet gemeen maken."

Maar de heiligmaking heeft ook haar grond *in de dood van Christus*, Die de strafschuld van onze zonden uitwiste, de Wet verheerlijkte en de beledigde Majesteit des hemels bevredigde. In Wiens dood God het ganse verborgen Lichaam van Christus aanzag als verlost en gereinigt in Zijn Hoofd, Hetwelk één is met de uitverkorenen en "Die met één offerande in eeuwigheid volmaakt heeft, degenen die geheiligd worden"; Hebr. 10:14. Dit was naar de voorbepaalde raad, het voornemen en de wil van God, in welke wil wij geheiligd zijn door de offerande des lichaams van Jezus Christus, eenmaal geschied, Hebr. 10:10.

Eindelijk is de heiligmaking ook *een werk van de Heilige Geest*, Die de wil onderwerpt, het gemoed vernieuwt, het verstand verlicht en de liefde Gods in het hart uitstort. "Opdat de offerande der heidenen aangenaam worde, geheiligd door de Heilige Geest"; Rom. 15:16. Dit alles is gewild en bepaald door de verborgen raad Gods, gelijk geschreven is: "Want, dit is de wil Gods, uw heiligmaking"; 1 Thess. 4:3. Het leven, handelen en wandelen van een begenadigde ziel, gelijk het een voorwerp van Gods verkiezing en gekochte door het bloed van de Zaligmaker betaamt, betonende daardoor te zijn een levende tempel des Heiligen Geestes, een verlost onder de mensen, een afgezonderde door de Heilige Geest en een voorverordineerde voor de hemel, wordt genoemd in heiligmaking te wandelen. "Dat een iegelijk van u wete zijn vat te bezitten in heiligmaking en eer"; 1 Thess. 4:4.

Dit komt mij voor een korte en schriftuurlijke beschrijving van de heiligmaking te zijn, voor zover ik het versta. Maar wat de heiligmaking betreft, die de meeste mensen in onze dagen verkondigen, ik weet evenmin, wat zij ermee bedoelen, als zij die haar preken.

Ten laatste nog dit: u zult bemerken, lezer! dat de *inleiding* tot de volgende preek nieuw is en niet door mij is bijgebracht, toen ik haar gepreekt heb. Door enige teksten, die tegen mij verhandeld zijn, ben ik verplicht geweest aldus te handelen. In de wijze van voorstelling is ook verschil met de preek, die ik gehouden heb. Maar de hoofdinhoud is nagenoeg dezelfde. Dat u haar zonder vooroordeel lezen mag en uit het lezen nut trekken, is de wens van
Uw dienstwillige dienaar in de Heere Jezus Christus,

William Huntington S.S.

DE ZEDELIJKE WET NIET BELEDIGD DOOR HET EEUWIG EVANGELIE

"Meent niet, dat Ik gekomen ben, om de Wet of de profeten te ontbinden; Ik ben niet gekomen, om die te ontbinden, maar te vervullen. Want voorwaar zegt Ik u: Totdat de hemel en de aarde voorbijgaan, zal er niet één jota noch één tittel van de Wet voorbijgaan, totdat het alles zal zijn geschied. Zo wie dan een van deze minste geboden zal ontbonden en de mensen alzo zal geleerd hebben, die zal de minste genaamd worden in het Koninkrijk der hemelen; maar zo wie dezelve zal gedaan en geleerd hebben, die zal grootgenaamd worden in het Koninkrijk der hemelen. Want ik zeg u: Tenzij uw gerechtigheid overvloediger zij, dan der Schriftgeleerden en der Farizeeën, dat gij in het Koninkrijk der hemelen geenszins zult ingaan'; Mattheüs 5:17-20.

Deze tekst is door een zeker Evangeliedienaar niet minder dan driemaal behandeld of liever mishandeld, teneinde mij, uw geringe dienaar, de kop in te drukken. Toen ik uit Greenwich Tabernacle weggezonden was, hetgeen bewerkt was door bovengenoemde heer en andere heilige mannen, die weigerden gebruik te maken van een preekstoel, welke door een uitverkoren zondaar bezoedeld was, heb ik een plaats geopend te Deptford. De voornoemde man heeft echter het volk tijdig gewaarschuwd en tot hen gezegd, dat zij eerst het 5e hoofdstuk van Mattheüs eens moesten lezen, eer zij mij gingen horen. "Wat! Zouden zij dan allen zonder hersenen geweest zijn, vóór dat hij kwam?" Spoedig, nadat ik de plaats te Deptford geopend had, zou ik op een woensdagavond voorgaan.

Door enkele vrienden werd ik onderricht, dat gemelde persoon voornemens was om diezelfde avond in een aangrenzende vergaderplaats mij en mijn leer te bestrijden. Dit is ook geschied. De bestrijding van mijn leer werd daarbij gehaald uit het laatste vers van mijn tekst. Daarna is dezelfde tekst nog eens verhandeld te Hammersmith, zodat, als men dit alles tezamen neemt, *het antinomianisme*, zoals het Evangelie genoemd wordt, wel een dodelijke slag ontvangen heeft! Daarom is het noodzakelijk, dat wij die tekst eens onderzoeken, daarbij rekening houdende met hetgeen hij tegen onze leer inbrengt en mijn antinomianisme door druk openbaar te maken.

In het begin van dit hoofdstuk lezen wij, dat de Zaligmaker een zekere berg beklimt en dat Zijn discipelen Hem volgen en "nedergezeten zijnde, opende Hij Zijn mond en leerde hen." Dit zinspeelt op de twee bergen Ebal en Gerizim. Zes stammen Israëls zouden staan op de berg Ebal over de vloek en zes op de berg Gerizim over de zegen, Deut. 27:12. En wanneer zij zo zouden gedaan hebben, zouden zij de zegen uitspreken op de berg Gerizim en de vloek op de berg Ebal, Deut. 11:29. Deze twee bergen moesten de berg Sinaï en de berg Sion voorstellen.

De naam Ebal betekent een *verzameling van hoge ouderdom* of een *menigte die verstrooit*, en stelt dus zeer bekwaam de dienstbare kinderen, die in het vlees zijn, voor als bijeenvergaderd en vast staande in de oude Adam en onder het juk van Mozes. En welke ten laatste allen zullen verstrooid en als door een vloed weggevoerd worden.

De naam Gerizim zegt zoveel als *doorboorders of houwens* en stelt duidelijk de uitverkorenen in vereniging met de Zaligmaker voor, in Wiens kracht hun woorden zijn als steken van een zwaard en zij zijn des Heeren houthouwers, Zijn voorhamer en Zijn krijgswapenen, Jesaja 51:20.

Alzo zijn hier in geestelijke zin de eerste Adam en zijn geslacht en de tweede Adam en Zijn geslacht, of de kinderen des vleses en de kinderen Gods tegenover elkaar gesteld, of met andere woorden: de dienstbare en de vrije. Hagar is in tegenbeeld de berg Sinaï in Arabië en komt overeen met Jeruzalem, dat nu is en dienstbaar is met haar kinderen; maar het hemelse Jeruzalem is vrij en onzer aller moeder.

Paulus verbindt de vloek aan de berg Sinaï, zeggende: "Want zovelen als er uit de werken der Wet zijn, die zijn onder de vloek." En David verbindt de zegen aan de berg Sion, zeggende: "Op de berg Sion gebiedt de Heere de zegen en het leven tot in eeuwigheid."

Zinspelende op Gerizim, beklimt de Zaligmaker deze berg. En Zijn kleine Kerk, welke Hij juist gesticht heeft en welke tot het einde der wereld staan zal, met Zich genomen hebbende, opent Hij Zijn mond en spreekt de zegeningen van het Evangelie over haar uit. Om ons te verzekeren, dat Zijn kleine Kerk de berg Sion was, noemt Hij haar "een stad op een berg, die niet verborgen kan blijven."

De stad is Sion, de stad des groten Konings, maar ook de berg is Sion, de berg van Gods heiligheid. De stad, de berg en de Kerk zijn derhalve een en dezelfde zaak.

Op deze berg voert Christus het gebod van Zijn Vader uit. Hij spreekt de zegen uit, gelijk Hem bevolen was, want "op de berg Sion gebiedt de Heere de zegen." De Vader had Zijn Koning gezalfd over de berg Zijner heiligheid, om die zegen uit te delen. De berg van Calvarië zou al de zegeningen van stervende Liefde aan de berg Sion meedelen en het zwangere Sion zou haar heuvelen aan alle kanten uitbreiden, terwijl de bergen de volken vrede zouden dragen, ook de heuvelen met gerechtigheid. "Is er een handvol koren in het land op de hoogte der bergen, de vrucht daarvan zal ruisen als de Libanon"; Ps. 72:16.

Hier is de eerste vervulling van die profetie; hier is Christus, de eerste handvol Koren, de Eersteling. En hier is Zijn kleine Kerk, als "de eerstelingen Zijner schepselen." Evenals de cederen van Libanon, door de wind geschud wordende, hun pijnappelen verspreiden en hun zaad uitstrooien, waardoor duizenden van jonge planten, onder de zegen der voorzienigheid, zonder menselijke arbeid uitspruiten, alzo is door dit handvol koren en de vrucht daarvan, geschud zijnde door de Mozaïsche bedeling en verstrooid door vervolging, het woord des eeuwigen levens, onder de sterke vlagen des Heiligen Geestes, door de wereld verspreid, terwijl talrijke jonge planten der gerechtigheid uitgesproten zijn, als "de planting van Gods rechterhand, opdat Hij verheerlijkt werd."

De Zaligmaker beschrijft zorgvuldig de toestand en de inwendige staat van de begenadigde zielen, over welke Zijn zegeningen worden uitgesproken. Geen in het wild geschoten pijlen vliegen van Zijn boog. Zo ook wordt door Zijn helden, de helden Israëls, geen onzeker geschut uit Zijn oorlogskoker genomen of afgeschoten, want zij kampen niet als in de lucht slaande. Hij toont eerst het kwaad aan en giet dan de olie in de wonden.

"Zalig zijn de armen van geest, want hunner is het Koninkrijk der hemelen."

Ware geestelijke armoede bestaat daarin, dat iemand gevoelig is gemaakt onder de overtuigende werkingen van de Heilige Geest der kracht, waardoor hij ziet, dat hij verstoken is van alle ware rijkdommen, geen gerechtigheid bezit om ermee voor God te verschijnen, maar integendeel ellendig en ganselijk naakt is en blootgesteld aan toorn, schande en eeuwige verachting, tenzij

Goddelijke genade tussenbeide komt. Hij is vijfhonderd penningen schuldig en heeft niets om te betalen. Hij is gehoorzaamheid verschuldigd aan de Wet, maar bezit hart noch bekwaamheid om die te volbrengen. Hij gevoelt de pijn van de geestelijke hongersnood en moet gebrek lijden. Hij kan zijn buik niet meer vullen met kaf en het brood des levens is nog niet voor hem gebroken. Hij voelt zijn behoefte aan dit brood en door ervan te horen spreken, wordt zijn trek ernaar opgewekt: "Hoeveel huurlingen mijns vaders hebben overvloed van brood en ik verga van honger?"

Hij heeft nog geen hand des geloofs gekregen om er zich mee te voeden, daarom kan hij Christus niet ontvangen. Hij kan het woord niet met geloof mengen, daarom kan hij zich niet één belofte toepassen. En daar zijn geloof niet sterk genoeg is om zijn gebeden te vergezellen, ontvangt hij geen vertroosting. Hij kwijnt weg omdat hij niet geloven kan.

Zo'n arme ziel heeft geen zekere woonplaats. In het vlees kan zij geen vertrouwen stellen vanwege de plaag van haar hart, noch in haar beenderen enige rust vinden vanwege haar zonden. Ook kan zij geen schuilplaats voor haar ziel zien in de kloze der Steenrots. Zij is blootgesteld aan het onweder, zonder enige beschutting en aan de storm zonder een plaats ter verberging.

Geen bedelaar stond ooit zo met lompen bedekt, zo ellendig, zo hulpeloos, zo beklagenswaardig aan de bel of de koperen klopper van een deur, als zo'n persoon aan de deur der genade. Hij is arm, ellendig, jammerlijk, blind en naakt. En dat weet hij niet alleen, maar wat nog erger is, hij gevoelt, dat hij onderworpen is aan een eeuwige gevangenis.

Dit is de arme en nooddruftige mens, die wacht aan de poort der Wijsheid en iedere beweging aan de posten van haar deur gadeslaat. Hij hoort "dat de Wijsheid haar slachtvee geslacht en haar wijn gemengd heeft." Hij geeft nauwkeurig acht op haar dienstmaagd, om te bespeuren, of zijn geval aangevoerd, zijn karakter beschreven of zijn naam ook genoemd wordt, wanneer zij de gasten nodigt.

Dit is de arme, die smekingen spreekt. Hij is niet te hoogmoedig om te bedelen, al is hij onbekwaam om te graven. Ook is hij het bidden niet te boven. Menige diepe zucht, veel stil gekerm, menige uitziende begeerte, veel bitter geschrei, menige nederige belijdenis wordt door hem uitgestort te midden van zijn onuitsprekelijke schande en schaamte. Zij zijn de armen van geest.

Met hen gaat het ook eveneens als met de kimmervolle bedelaars. Zij worden veracht en van iedereen geschopt en geslagen. Duivels, goddelozen en huichelaars zullen nimmer aflatende zulken te treffen. En toch zijn deze de uitverkorenen, die dag en nacht roepen en die hun mond in het stof steken, wanneer zij streven naar een hoop op Gods barmhartigheid. En "Zalig zijn dezulken."

1. Zalig te zijn is in de eerste plaats, dat onze nek ontheven is van het dienstbare juk des gebods en dat onze ziel verlost en bevrijd is van het schrikkelijk vonnis der Wet. De zegen en de vloek werden nooit op een en dezelfde tijd, noch over een en dezelfde ziel uitgesproken. De zondaar moet van Sinaï komen voor hij deel kan krijgen aan de zegen te Sion.
2. Door het geloof komt een mens van de bediening des doods tot de belofte des levens, of gaat hij, gelijk Christus zegt, van de dood over in het leven en komt niet in de verdoemenis. Zo'n gelovig mens is gezegend met de gelovige Abraham, die zijn zegen ontving door het geloof, toen hij op de berg Moria de dag van de Zaligmaker zag. Zo'n ontvangt de belofte van de Geest door het geloof. De Geest des levens en het Woord des levens komen tegelijk. Wanneer het Woord tot de mens komt met kracht, in de Heilige Geest en in vele verzekering, dan heeft er onmiddellijk een vereniging plaats met de levende Wijnstok en een gemeenschap met de levende God. En zo'n mens heeft de zegen verkregen in de beste zin en in ieder opzicht, dat is het leven tot in eeuwigheid.

3. De zegen des levens wordt nu vergezelschaft met en achtervolgd door een hele keten van zegeningen, die met al haar zoetheid invloeiën. De ziel gevoelt, dat een Goddelijke kracht haar bewaakt en bewaart. Het licht van een verzoende Vader schijnt in het aangezicht van Jezus zonder wolk en zonder donkerheid, hetwelk ons nabij brengt en aanmoedigt tot een heilige vrijmoedigheid en gemeenzaamheid, terwijl vergevende, vernederende en vertroostende genade de wonden heelt, de bressen toemuurt en alle kuilen en oneffenheden gelijk maakt, die veroorzaakt waren door de vurige Wet, de zonde en de satan. Gods vriendelijk aangezicht verlicht het hart en de weg, wanneer verzoening, vrede en vriendschap vloeien gelijk een rivier en ongeloof, duivel en ellende voor zich uitdrijven. "Dit"; zegt Jehova, "is Mijn zegen: "De Heere zegene u en behoede u; de Heere doe Zijn aangezicht over u lichten en zij u genadig; de Heere eerheffe Zijn aangezicht over u en geve u vrede"; Num. 6:24-26.

"Zalig zijn de armen van geest, want hunner is het Koninkrijk der hemelen." Matth. 5:3.

De geestelijke armoede gaat vooraf, om ons van het eigen ik te ontleiden, om de heerschappij der zonde en des satans te ondermijnen en om de weg te bereiden en plaats te maken. Daarop volgt "het Koninkrijk"; hetwelk opgericht en gevestigd wordt op de puinhopen der voorgaande heerschappij. De arme ziel moet uit de sterkte des satans komen, eer zij gekroond kan worden met genade. "Want"; zegt de wijze man, "een komt uit het gevangenhuis om koning te zijn, daar ook een, die in zijn koninkrijk geboren is, verarmt"; Pred. 4:14.

Zelfs "het gekroonde hoofd" moet arm van geest worden, zal hij de zaligheid beërven. Of, als hij verloren gaat, zal hij arm en ellendig blijven tot in alle eeuwigheid. Geestelijke armoede vernedert de hoogmoedige geest van de zondaar, doet zijn eigenzinnigheid smelten, maakt hem nederig van gemoed en kinderlijk van hart, hetwelk noodzakelijk is. Want Christus verklaart, dat "zo wie het Koninkrijk Gods niet zal ontvangen als een kindeke, die zal geenszins in hetzelfde komen."

Het Koninkrijk der hemelen betekent:

1. Het Evangelie met al haar zegeningen, beloften en kracht. Daarom wordt het ook genoemd "het Evangelie des Koninkrijks"; terwijl de prediking ervan genoemd wordt: "het prediken van het Koninkrijk Gods." Vandaar ook, dat iemand, die gezegend is met een zoete en zalvende bevinding van de kracht van het Evangelie en in de verborgenheden ervan verlicht is, genoemd wordt "een schriftgeleerde in het Koninkrijk der hemelen onderwezen."
2. Het Koninkrijk der hemelen betekent ook het rijk der genade in de heiligen Gods. In dit rijk is satan ontroond. Hij werd daaruit geworpen door de verschijning en uitwerking van een meerdere kracht. Het is, naar het getuigenis van Christus "het Koninkrijk der hemelen in ons." Opdat, gelijk de zonde geheerst heeft tot de dood door de val van Adam, zo ook de genade zou heersen tot het leven door de rechtvaardigheid van Christus. Dit "Koninkrijk binnen in ons" bestaat niet in woorden, die een dwaze spreken kan, noch in bijzondere spijzen of dranken, die een Farizeeër gebruiken mag, noch in spijs en drank, die een Roomse weigeren moet, maar in een Goddelijke kracht, die niemand kent, dan Gods uitverkorenen.

Het Koninkrijk der hemelen binnen in ons bestaat:

1. In rechtvaardigmaking.
2. In verzoening.
3. In wedergeboorte.
4. In onuitsprekelijke gelukzaligheid en in een heilige zegepraal der ziel onder de scepter van de Zaligmaker.
5. In de hebbelijke en voortdurende inwoning en bijblijving van de Heilige Geest. "Het Koninkrijk Gods is rechtvaardigheid, vrede en blijdschap in de Heilige Geest."

Maar soms betekent *het Koninkrijk der hemelen* ook de eindeloze heerlijkheid, welke voor de uitverkorenen bereid is van voor de grondlegging der wereld, die God ons schenkt naar Zijn welbehagen en in welke de Zaligmaker ons eenmaal brengen zal. In ieder geval, hetzij het Koninkrijk der hemelen het Evangelie of de verborgenheden van het Koninkrijk betekent, hetzij het genade of heerlijkheid te kennen geeft, de armen van geest zijn er erfgenamen van. Hun is het gegeven de verborgenheden te verstaan en aan hen zal God genade en eer geven. "Zalig zijn de armen van geest, want hunner is het Koninkrijk der hemelen."

"Zalig zijn zij, die treuren" onder een gezicht en gevoel van hun eigen zonden en zondige natuur. Deze zijn gevoelig over hun opstand tegen een goed en genadig God. Zij zijn uitziende naar de Zaligmaker, Die zij doorstoken hebben. Zij treuren met innerlijk berouw en verbrijzeling, met wanhoop aan en verfoeiing en walging van zichzelf. Zij treuren over de gruwelen van een zondige wereld en over de schrikkelijke beledigingen, die de Majesteit des hemels uur aan uur worden aangedaan.

"Zij zullen vertroost worden." Hun droefheid zal veranderd worden in vrolijkheid. Hun zak zal afgedaan en met blijdschap zullen zij omgord worden: "Dat hun gegeven worde sieraad voor as, vreugdeolie voor treurigheid en het gewaad des lofs voor een benauwde geest." De tederheid, de liefde, de oprechtheid van zo'n godvruchtig treurende, zal openbaar gemaakt worden. En het gevoel van eeuwige liefde, die in het hart is uitgestort door de Heilige Geest, zal zo'n ziel overtuigen van de goedkeuring des hemels. Verwijding des harten en onuitsprekelijke liefde, werkdadig geloof en levende hoop, hemelse toeknikjes en rijke beloften, onvergankelijke gewaarwordingen en heerlijke vooruitzichten, inwendige getuigenissen en gezichten van een vergelegen land, de bewerkingen des Geestes en de komst van een Titus, deze allen zullen medewerken om te maken, "dat zo'n ziel drinke en haar armoede vergete en haar moeite niet meer gedenken" Uw toorn is afgekeerd en Gij troost mij'; Jesaja 12:1. "Want een ogenblik is er in Zijn toorn, maar een leven in Zijn goedgunstigheid; des avonds vernacht het geweest, maar 's morgens is er gejuich"; Ps. 30:6.

"Zalig zijn zij, die treuren, want zij zullen vertroost worden"; Matth. 5:4.

Dezelfde gezegende Geest, Die ze overtuigt van zonde, zal ook hun eeuwige Trooster zijn.

"Zalig zijn de zachtmoedigen; want zij zullen het aardrijk beërven." Matth. 5:5.

Hier worden niet bedoeld, dezulken, die van nature zachtmoedig zijn, noch ook degenen, wier hartstochten spoedig aangedaan en gemakkelijk in beweging gebracht worden, omtrent wie de (Geest) ledige redenaar zijn vervloekt spel uitspeelt. Want vleselijke zachtmoedigheid en aangeboren mededogen of medelijden hebben niets anders op het oog dan vlees en bloed en gaan vaak gepaard met haat tegen God. "Verzinnende niet de dingen, die Gods zijn, maar die der mensen zijn." De Arminiaan kan zulks hebben, terwijl zijn hart in de hevigste oorlog met God is. Dit wordt in mijn tekst niet bedoeld. "Hetgeen uit het vlees geboren is, dat is vlees" en 'De verderfelijke beërft de onverderfelijke niet.' De natuurlijke genegenheden zijn verdorven en dus is ook alle zachtmoedigheid, die daaruit voortkomt, bedorven. Zachtmoedigheid bestaat ook niet in enige krokodillentranen, zoals Ezau gestort heeft en zij, die huilten op hun legers en zich toch bij troepen in de hoerenhuizen verzamelden. De hier bedoelde zachtmoedigheid is een vrucht des Geestes en wordt voortgebracht onder Zijn werking. Wanneer Hij een zondaar heeft overtuigd en schuldenaar gemaakt door het Woord van God, zijnde zijn mond daardoor gestopt en hebbende hem daarvoor doen beven. Zij wordt gevoeld, wanneer de zondaar ophoudt met achteruitslaan, murmureren, klagen, weerstaan en rebelleren; wanneer het hart gebroken is en alle menselijke pogingen nutteloos bevonden zijn; wanneer de kracht des zondaars vergaan en hij

stil is en weet, dat de Heere God is; wanneer de ziel gelaten, onderworpen en lijdelijk het recht Gods ziet en de rechtvaardigheid van het vonnis billijkt; wanneer hij gevoelt, dat er in zijn belang noch tegen het vonnis zelf, noch tegen de verwachte uitvoering ervan iets in te brengen valt.

Dit is ware zachtmoedigheid en stilheid. Laat leven of dood, hel of hemel haar genaken, zo'n ziel staat daar als één bij wie geen tegenredenen zijn. De Zaligmaker, Die zachtmoedig en nederig was en van Wie wij allen te leren hebben, beoefende deze genade in de hoogste trap, toen Hij zei: "Niet Mijn wil, maar Uw wil geschiede." Dit is het laatste schavot waarop de ontwaakte zondaar komt, vóór de zege verschijnt. Dit brengt hem in nadruk op de weg des levens. "Hij zal de zachtmoedigen leiden in het recht en Hij zal de zachtmoedigen Zijn weg leren"; Ps. 25:9. Met zachtmoedigheid wordt het Woord ontvangen, dat in hem geplant wordt. En een zachtmoedige en stille geest is kostelijk voor God. Maar deze zachtmoedigheid is gewrocht door de Geest van God, volgens Galaten 5:22: "De vrucht des Geestes is zachtmoedigheid, matigheid" enzovoort. De genade komt met de Geest uit de volheid van de Zaligmaker en wordt daarom de Zijne genoemd, 2 Kor. 10:1: "Ik bid u door de zachtmoedigheid en de goedertierenheid van Christus." Deze genade wordt geoefend jegens Hem, onder Zijn hand en in Zijn zaak en gaat altijd gepaard met zelfverfoeiing, nederigheid en stilheid des harten. "Zalig zijn de zachtmoedigen, want zij zullen het aardrijk beërven." Niet de tegenwoordige aarde, zoals die nu is, want deze wordt gegeven in de hand des goddelozen, Job 9:24. Maar voornamelijk de nieuwe hemel en de nieuwe aarde, in welke gerechtigheid woont en geen goddeloosheid. Waarin de rechtvaardigen zullen verkeren en geen zondaren. Dit is dat hemelse land, waar de Koning zal gezien worden in Zijn schoonheid.

"Zalig zijn zij, die honger en dorsten naar de gerechtigheid." Een zondaar, die hongert naar de gerechtigheid, is gevoelig aangedaan omdat hij die van zichzelf niet heeft en is, wegens het missen van die gerechtigheid aan alle kanten veroordeeld. Wanneer hij de Wet leest, dan veroordeelt deze hem vanwege zijn overtredingen. Leest hij het Evangelie, dan wordt hij veroordeeld omdat hij niet kan geloven. Luistert hij naar zijn consciëntie, dan beschuldigt deze hem van ongerechtigheid.

Bij alles wat hij doet, moet hij zichzelf veroordelen. Wanneer hij het Woord hoort verkondigen, wordt hij veroordeeld in de vergadering der rechtvaardigen, wetende en gevoelende, dat een onrechtvaardige het Koninkrijk der hemelen niet kan ingaan. Het vonnis der veroordeling verwekt bij hem een ganse menigte van verschrikkingen en een slaafse vrees. Met een leger van kwellingen wordt hij bevangen. Mozes, satan en de consciëntie beschuldigen hem en hij heeft geen gerechtigheid om te antwoorden. Het gezicht van zijn naaktheid, schuld en schande doet hem verstommen, terwijl de gedachten en verschrikkingen, die hem aangrijpen bij de overdenking, dat hij in zo'n staat in de vreselijke dag voor God engelen en heiligen zal moeten verschijnen, hem schier waanzinnig maken. Deze vreselijke gezichten, gewaarwordingen en verwachtingen zijn het, die hem doen honger en dorsten en verlangen naar de gerechtigheid, als een gejaagd hert naar de waterstromen, want hij is ervan overtuigd, dat hij moet omkomen als hij die mist.

En daarom kan hij niet rusten voor en aleeer hij die heeft. Zalig nu zulke hongerige zielen, want zij zullen gewis verzadigd worden. Niet met hun eigengerechtigheid; deze kunnen nooit de lege begeerte van een onsterfelijke ziel, die door de Geest des oordeels en der uitbranding verslagen is, voldoen. Want, zonder een Goddelijke gerechtigheid kan zij voor een Goddelijke Wet niet bestaan. "Des mensen ongerechtigheden zijn oneindig; Job 22:5, "begaan tegen een oneindig Wezen"; Ps. 147:5. Daarom moet Hij, Die verlost en rechtvaardigt, een oneindig Persoon zijn. De gehoorzaamheid van de Zaligmaker aan de Wet en niet die van de zondaar zelf is het, in welke hij moet gevonden worden, zal de zondaar ooit rechtvaardig zijn. De waardigheid van de Persoon, Die in de plaats van de zondaar gehoorzaamde, maakt die gehoorzaamheid van een oneindige

waarde. "Hij heeft hetgeen roof geacht, Gode even gelijk te zijn; maar heeft de gestaltenis van een dienstknecht aangenomen, gehoorzaam geworden zijnde" en "door de gehoorzaamheid van deze Heilige zullen velen tot rechtvaardigen gesteld worden."

Deze gerechtigheid is Gode behagelijk. Deze heeft Hij aangenomen en op onze rekening gesteld. Deze is door het Evangelie geopenbaard de gerechtigheid Gods te zijn. God brengt die gerechtigheid nabij en rekent ze toe. Het geloof doet ze aan (als een kleed). En de Geest maakt ons bekend, dat het volbracht is en geeft getuigenis aan het heerlijke werk. "Wij zijn gerechtvaardigd in de Naam van de Heere Jezus en door de Geest onzes Gods."

Deze gerechtigheid en deze alléén, kan de ziel verzadigen, gelijk de tekst zegt. Wanneer dit wisselkleed is aangedaan, trekt de satan, vervuld met de grimmige bestraffing Gods, af als een ontmaskerde goddeloze booswicht, gelijk hij werkelijk is. Mozes met zijn beschuldigingen verdwijnt en raakt uit het gezicht in dit heerlijk gericht, zonder dat wij weten, wat er van hem geworden is. En geheel opgenomen zijnde met de Koning in Zijn schoonheid, vragen wij niet en wensen wij ook niet te weten, waar hij stierf, of waar hij begraven werd. Jezus is nu Alles en in allen en Hij laat in zulke tijden geen plaats voor een ander.

Deze gerechtigheid stelt de zondaar in staat zijn hoofd tot God op te heffen en de consciëntie in het aangezicht te zien. Ja, dat hij met hemelse triomf kan uitzien naar de dag des oordeels, in welke genade zal roemen tegen het oordeel. De vurige Wet schijnt uitgeblust in het bloed van de Zaligmaker en het eeuwig Evangelie verspreidt een glans als myriaden zonnen. "En het licht der maan zal zijn als het licht der zon; en het licht der zon zal zeventvoudig zijn, als het licht van zeven dagen, ten dage, als de Heere de breuk Zijns volks zal verbinden en de wonde, waarmede het geslagen is, genezen"; Jesaja 30:26.

Welke armoedige, opgelapte, ellendige, halfinnen, halfwollen klederen der gerechtigheid brengen die predikers voor de dag, die vreemdelingen zijn van de klederen des Konings! "Een bed, te kort voor een vermoeide ziel, om op te rusten en een deksel, te smal voor de naaktheid van een overtuigde ziel, als zij zich daaronder voegt"; Jesaja 28:20. Die zielen, welke eens bekleed werden met de gestikte koninklijke klederen, zullen nimmer hun kleding van hun vodenmarkt begeren. Want aan zulke verlichte zielen blijken de naaktheid en armoede van deze predikanten duidelijk genoeg, uit alles, wat deze predikers zeggen, preken, doen en schrijven. Niemand, dan dwazen en blinden, zal hun staat begeren of hun geluk benijden.

"Zalig zijn de barmhartigen, want hun zal barmhartigheid geschieden."

Hier wordt niet bedoeld de barmhartigheid van vleselijke mensen, want "de barmhartigheden der goddelozen zijn wreed." En hoewel zondaars elkaar liefhebben en elkaar geven, echter ontvangen zij daarvoor niet tot vergelding "de eeuwige erfenis"; want dewijl het niet "aan de minste broeders van Christus gedaan is, zo is het ook niet aan Hem gedaan." Maar de zegeningen, welke in mijn tekst bedoeld worden, zijn uitgesproken over de discipelen van Christus, die in Hem geloofden en Hem volgden en die zelf "barmhartigheid verkregen hadden" om de barmhartigheid te oefenen. Barmhartige mensen zijn, in de taal der Schrift, rechtvaardige personen en erfgenamen des hemels. "De rechtvaardige komt om en de weldadige (barmhartige) lieden worden weggeraapt, zonder dat er iemand op let, dat de rechtvaardige weggeraapt wordt voor het kwaad; zij zullen ingaan in de vrede"; Jesaja 57:1, 2.

Deze discipelen waren in Christus uitverkoren en aan Christus gegeven. God had hen in Christus gezegend. En God had ook Christus gezonden om hen te zegenen, hetwelk Hij nu ook deed. Daar zij barmhartigheid verkregen hadden om barmhartig gemaakt te worden, zegende Christus dus de barmhartigen, hun belovende, dat zij meer barmhartigheid zouden verkrijgen, hetwelk zij zouden behoeven, "om geholpen te worden ter bekwamer tijd:"

Gelijk Paulus zegt: "Barmhartigheid verkregen hebbende, sta ik tot op deze dag." Een barmhartig mens is barmhartig over de zielen der mensen, hetgeen hij toont door voor hen te bidden, hen te waarschuwen, hun het woord des levens klaar en onvervalst voor te houden en getrouwelijk de ganse raad Gods te verkondigen, hetwelk is zaaien tot gerechtigheid en maaien tot weldadigheid of barmhartigheid. Zo'n voorwerp van Goddelijke barmhartigheid is aangedaan over bedroefde zielen, heeft medelijden met hen en ondersteunt hen, draagt een deel van hun lasten, geeft hun heilzame raad en heilzaam onderricht en zalft hen met verse olie in de Naam des Heeren.

Daarentegen zijn genadeloze zondaren, ledige belijders en wettische predikers niets meer dan een dorre wildernis of een nietig medicijnmeester. Gods soevereine barmhartigheid behelst "de gewisse weldadigheden Davids"; welke God schonk aan Jezus, de Zoon Davids, opdat Hij dezelve zou meedelen aan het ganse huisgezin van David, hetwelk is Zijn eigen Kerk. Wanneer deze barmhartigheid aan de mensen bewezen wordt, dan maakt die hen ook tot barmhartige mensen. Deze barmhartigheid blijkt daaruit, dat God Zijn Zoon in ons openbaart en ons met Hem verenigt. "Maar God, Die rijk is in barmhartigheid, door Zijn grote liefde, waarmede Hij ons liefgehad heeft, ook toen wij dood waren door de misdaden, heeft ons levend gemaakt met Christus." Zij blijkt ook uit de gave des Geestes. "Naar Zijn barmhartigheid heeft Hij ons zalig gemaakt door het bad der wedergeboorte en de vernieuwing des Heiligen Geestes."

Zulke zielen "barmhartigheid verkregen hebbende, vertragen niet"; noch in het preken van barmhartigheid, noch in de betoning van barmhartigheid, hetzij aan de lichamen, hetzij aan de zielen der mensen. Alhoewel zij er vaak veel tegenstand en wrede behandelingen voor inoogsten. "Zalig zijn de barmhartigen, want hun zal barmhartigheid geschieden"; niet alleen om geholpen te worden ter bekwaamer tijd in deze strijdende staat, maar zij zullen barmhartigheid vinden bij de Heere in die dag, 2 Tim. 1:18.

"Zalig zijn de reinen van hart."

De reinheid des harten, welke hier bedoeld wordt, bestaat noch in het uiterlijk vernis van een Farizeeër, noch in de volmaaktheid, waarop een huichelaar roem draagt, noch in de ijdele droom van vleselijk zekeren. Want hoewel deze lieden rein zijn, zo is het alléén in hun eigen ogen, "terwijl zij van hun drek niet gewassen zijn"; Spr. 30:12. Zij is ook niet de dubbele mate van heiligheid, waarop dezulken aanspraak maken, "die daar zeggen, houdt u tot uzelf en naakt tot mij niet, want ik ben heiliger dan gij." Deze godsdienstige zielen zijn "een rook in Gods neus, een vuur, de ganse dag brandende"; les. 65:9. Tevergeefs zal men haar ook zoeken bij hen, die door een enigszins fatsoenlijk gedrag en een gelijkvormigheid aan de letter der Wet de reinheid bejagen. "Want zij, die zichzelf heiligen en zij, die zichzelf reinigen, tezamen zullen zij verteerd worden"; Jesaja 66:17.

Deze reinheid van het hart bestaat hierin, dat "onze harten gereinigd zijn van de kwade consciëntie" en dat door "het bloed der besprenging"; hetwelk spreekt van verzoening, vergeving en vrede, dat "die betere dingen zijn, dan die het bloed van Abel spreekt." De zodanige en de zodanige alléén kan "God dienen in een rein geweten"; 2 Tim. 1:3. Het is het geloof der uitverkorenen Gods, dat eerst de verzoening toepast en daarna ter bekwaamer tijd toegang heeft tot die Fontein, om niet alleen de voeten, maar ook de handen en het hoofd te wassen van alle onvolmaaktheden, gebreken, zwakheden, tekortkomingen enzovoort, die onze beste verrichtingen aankleven. Want "wij struikelen allen in velen." Dus "reinigt God onze harten door het geloof"; Hand. 15:9. Mensen, die van dit geloof verstoken zijn en nooit deze verzoening ontvangen hebben, zijn niet minder verstoken van inwendige reinheid dan de overste der duivelen. "Alle dingen zijn wel rein de reinen; maar de bevelkten en ongelovigen is geen ding rein; want, beide hun verstand en geweten zijn bevelkt" Tit. 1:15.

De mensen, wier zonden vergeven zijn, wier gewetens gereinigd zijn van schuld en dode werken, die vernieuwd zijn door de Geest, die gelovigen zijn in Jezus en die de waarheid van het Evangelie vasthouden, zoals die in Christus is, die zijn het, "die de verborgenheid des geloofs houden in een rein geweten"; 1 Tim. 3:9. Deze zijn het volk, "tot wie de Heere een reine spraak wendt"; Zef. 3:9. En dezulken "brengen de Heere een rein spijsoffer"; Mal. 1:11.

Reinheid van het hart bestaat in gezondheid, oprechtheid en standvastigheid, zijnde het hart door de Geest en in de oven gereinigd van het schuim en het tin van eigengerechtigheid, zelfgenoegzaamheid, arglistigheid, bedrieglijkheid, huichelarij en geveinsdheid. "Ik zal ze reinigen en doorlouteren als zilver en hen beproeven, gelijk het goud beproefd wordt. Ik zal al hun schuim en tin wegnemen; en een Man dierbaarder maken, dan het fijnste goud van Ofir." Zo'n ziel haat bedrog en bemint oprechtheid. "Die de reinheid des harten liefheeft, wiens lippen aangenaam zijn, diens Vriend is de Koning"; Spr. 22:11.

En alzo komt het ook voor, want aldus zegt de Koning: "Zalig zijn de reinen van hart, *want zij zullen God zien.*"

Want God, Die gezegd heeft, dat het licht uit de duisternis zou schijnen, is Degene, die in onze harten geschenen heeft, om te geven verlichting der kennis der heerlijkheid Gods, in het aangezicht van Jezus Christus." Dit is niets minder, "dan Hem te zien, Die onzichtbaar is." Het is Hem, Die voor het sterfelijke gezicht onzichtbaar is, te zien in Zijn eigen licht, door het geloof. De tekst bedoelt, dat zulke zielen noch van God gescheiden zijn, noch uit Zijn tegenwoordigheid gebannen zullen worden. Maar dat zij Hem zullen zien met aanneming en omhelzing als hun geliefde en eeuwige Vader. "In dien dag zal Ik vrij uit van de Vader verkondigen; gij zult Zijn aangezicht zien zonder wolk en Hem tot u horen spreken zonder gelijkenissen." De tekst bedoelt een eeuwig blijven bij Hem "in Wiens goedgunstigheid er een leven is, bij Wiens aangezicht verzadiging der vreugde is en liefelijkheden in Zijn rechterhand eeuwiglijk."

Verder bedoelt de tekst een volkomen bevrijding van het oude voorhangsel, de zweetdoek en de windselen, waarmee ons hart en hoofd nog omwonden zijn en welke ons nog zo dikwijls verblinden en blinddoeken. En wanneer wij uit de duisternis tevoorschijn komen, zijn wij niet recht ziende, maar knipogende als een uil in het zonlicht, niet in staat zijnde het licht te verdragen. "Want wij kennen ten dele en profeteren ten dele." "Nu zien wij door een spiegel in een duistere rede." Maar in die dag zal het aangezicht uit de spiegel tevoorschijn komen. Dan zullen wij het aangezicht niet bewinden met een mantel, noch zal God in dikke duisternis wonen; maar het voorhangsel zal gescheurd worden van boven naar beneden en "dan zullen de rechtvaardigen blinken als de zon in de heerlijkheid van het Koninkrijk hans Vaders eeuwiglijk en altoos."

Dan zullen wij zien, gelijk wij gezien en kennen, gelijk wij gekend zijn. De windselen en de zweetdoeken zullen samen in het graf gelaten worden en de sterfelijkheid zal met al haar vodden en lompen door het leven verslonden worden. En de onsterfelijkheid zal alles in allen zijn. "Zalig zijn de reinen van hart, want zij zullen God zien."

"Zalig zijn de vreedzamen."

Vreedzamen moeten vrede bezitten, moeten zonen des vredes zijn, eer zij vrede kunnen stichten. Een ongelovige is een zeer ongeschikt persoon, om in de bres te treden of een breuk te helen, hetzij tussen Christus en Zijn kinderen, hetzij tussen heiligen onderling. Want hij is beider partijen vijand en kan dus het welzijn van geen van beiden zoeken.

Van zulke vreedzamen mogen wij zeggen, hetgeen Jehu zei van de zoon van de tovenaars: "Wat hebt gij met de vrede te doen; keer om naar achter mij." Vrede vloeit voort uit de raad des

hemels. Want goedertierenheid en waarheid ontmoetten elkaar, gerechtigheid en vrede kusten elkaar in de Persoon van Christus, om de gerechtigheid te voldoen, de waarheid te vervullen en te eren, een weg te ontsluiten voor goedertierenheid en vrede te maken door het bloed Zijns kruises.

Vrede veronderstelt, dat er tussen twee partijen oorlog bestaat en vrede wordt teweeggebracht door de tussenkomst van iemand, die tussen de beide partijen staande, optreedt in het karakter van een middelaar. En deze Middelaar is Christus, Die duldde, dat het zwaard der gerechtigheid in Zijn eigen hart ging, opdat de vrede tussen God en de uitverkoren zondaren mocht verkondigd worden op eervolle en eeuwige voorwaarden.

Tot deze vrede werden wij van eeuwigheid voorverordineerd en gesteld, om welke oorzaak wij zonen des vredes genoemd worden, vrede voor ons geopenbaard zijnde. "In wat huis gij zult ingaan, zeg eerst: vrede zij deze huize; en indien aldaar een zoon des vredes is, zo zal uw vrede op hem rusten. Maar indien niet, zo zal uw vrede tot u wederkeren."

Vrede, in zijn openbaring aan het hart van de zondaar, is de vrucht van vergeving en rechtvaardigmaking, gelijk geschreven is: "Uw zonden zijn u vergeven; ga heen in vrede." En gerechtvaardigd zijnde uit het geloof, hebben wij vrede met God.

Vrede wordt ook een vrucht des Geestes genoemd en onder de bewerking des Geestes voortgebracht, zodra de ziel verzegeld wordt tot op de dag der verlossing. Daarom kan een mens, die een vreemdeling is van de vergeving van zijn zonden, de rechtvaardigmaking van zijn persoon en de verborgenheid des geloofs, noch een vredebezitter noch een vredemaker zijn. "Want de weg des vredes heeft hij nooit gekend."

Een vreedzame of vredestichter is iemand, die, als een afgezant van de Koning der koningen, door het hoge Hof des hemels gemachtigd en aangesteld is, om, in de naam van zijn rechtmatige Soeverein, vrede te verkondigen tussen de allerhoogste God en de kinderen der mensen.

Deze gezegende liefde vloeit voort uit de eeuwige liefde Gods, als de werkende oorzaak en van het bloed van Christus, als de verwervende oorzaak ervan en vloeit door de Geest in het hart van de zondaar door het geloof, als de aangrijpende hand of instrumentele oorzaak ervan. "Liefelijk op de bergen" en zalig tot in eeuwigheid zijn zulke vredemakers.

Ieder kind van God heeft een last om vrede te maken en vrede te houden. Maar zijn lastgeving machtigt hem niet om vrede af te kondigen tussen de wereld en de kerk. "Christus kwam niet om vrede te brengen op de aarde, maar het zwaard en een vuur." Noch ook tussen satan en de kerk. "Christus heeft geen samenstemming met Belial." Noch ook tussen de oude en de nieuwe mens in een kind van God, door een leer van zondeloze volmaaktheid te drijven.

Want de oude en de nieuwe mens zijn met elkaar in oorlog; de ene moet uitgedaan en de andere aangedaan worden, tot het einde toe. Ook hebben zij geen vrede te verkondigen tussen heiligen en huichelaars, want dat zou niet zijn "het kostelijke van het snode onderscheiden."

Maar wel hebben zij de vrede te verkondigen, die aan te dringen en al het mogelijke te doen, om die te onderhouden tussen Christus en Zijn huisgezin en tussen de kinderen Gods onderling. Dat is en dat zal altijd zijn, de eerlijke betrachting van een zoon des vredes. En zulke vreedzamen en zulken ook alléén, zijn zalig. En: "Zij zullen Gods kinderen genaamd worden."

Ja, zó worden zij genoemd. En daarvoor worden zij ook erkend door hen, die deelgenoten van de genade der aanneming zijn. Kinderen Gods zijn zij in waarheid, niettegenstaande belijders hen dikwijls met een andere naam noemen. Maar, noch een geestledige belijder, noch een ongelovige kan metterdaad een kind Gods genoemd worden. Want Christus belast niemand leugens te vertellen, noch dezulken kinderen Gods te noemen, die het niet zijn.

"Zalig zijn zij, die vervolgd worden, om der gerechtigheid wil."

Niet om een gerechtigheid te verkrijgen, maar om de wil van een gerechtigheid, die alreeds verkregen is. Vervolging in de hoogste graad is wanneer de duivel, wonende in het hart van een rebel, Christus, wonende in het hart van een heilige, tegenstaat. Abel werd door Kaïn vervolgd om der gerechtigheid wil, of omdat God Abels persoon had aangenomen en daarvan getuigde: "Alzo Hij over Zijn gaven getuigenis gaf." Terwijl Kaïn, die uit de boze was, ziende dat noch hijzelf noch zijn offer aangenomen was, Abel doodsloeg, "omdat zijn werken boos waren en zijns broeders rechtvaardig." Of omdat God de een geloof gegeven had en de ander niet; en het werk des geloofs werd aangenomen en het werk des vleses verworpen.

Iemand wordt vervolgd omwille der gerechtigheid, wanneer God hem door de Geest het "woord der gerechtigheid" verleent en hem gezonden heeft om dat te preken. Zoals Hij aan Noach deed, in wie en door wie de Geest van Christus met de goddelozen vóór de zondvloed streed. "Wier zielen in de gevangenis zijn"; 1 Petrus 3:19, totdat God zei: "Mijn Geest zal niet in eeuwigheid twisten met de mens." Spoedig daarna bracht God de zondvloed over de wereld der goddelozen, Maar Hij "bewaarde Noach, de prediker der gerechtigheid."

Iemand, die in de zin van de tekst om der gerechtigheid wil vervolgd wordt, moet in een gerechtvaardigde staat zijn. Wanneer bedriegers, ongelovigen of huichelaars een vervolging over zichzelf brengen, dan is dit veeleer "een geslagen worden om hun huichelarij"; dan een vervolgd worden om der gerechtigheid wil. Men zal ook veeltijds zien, dat dezulken met nederige onderwerping tot de duivel en de wereld wederkeren en als tot een boete voor hun verleden zonden "alle onreinheid gieriglijk bedrijven."

Mensen derhalve, die gerechtvaardigd zijn uit het geloof, die de eer van een rechtvaardig God voorstaan en de onrechtvaardigen en goddelozen berispen, die de rechtvaardigheid des geloofs belijden of preken en de heersende dwalingen tegenstaan, die leven door het geloof des Zoons Gods en wiens gedrag en omgang in de wereld oprecht en eerlijk is voor God en de mensen, dezulken zijn het, die vervolgd worden om der gerechtigheid wil.

En "*hunner is het Koninkrijk der hemelen.*" "Zalig zijt gij, als u de mensen smaden en vervolgen en liegende alle kwaad tegen u spreken, om Mij nentwil."

Een smet te werpen op iemands naam, karakter, geschriften, prediking, godsdienst of belijdenis, zonder enige rechtvaardige beschuldiging wegens onwetendheid, dwaling, huichelarij of onzedelijkheid voort te kunnen brengen, dat is iemand valselijk smaden. Een dienstknecht van Christus tegen te werken, tegen te staan of tegen te spreken, of zijn best te doen om diens nuttigheid in het werk Gods te verhinderen, dat is hem te vervolgen. Zo'n persoon een Antinomiaan, een slechte geest, een losbandig persoon of een aanmoediger van de zonde te noemen, zonder enige grond of enig bewijs, dat is "liegende alle kwaad tegen hem te spreken" en dat "om Christus' wil."

"Verblijdt en verheugt u, want uw loon is groot in de hemelen."

De Zaligmaker wist, dat de genoemde dingen niet altijd gemakkelijk zouden zijn voor vlees en bloed. Daarom zegt Hij, dat wij ons zouden verheugen, niet alleen omdat Hij ons waardig acht om voor Zijn Naam smaad en schande te lijden, maar ook omdat wij de eer mogen genieten in des Heeren dienst gebruikt te worden en des Heeren strijd te mogen strijden. Verder blijkt hieruit ook, dat zulk een ziel tamelijk gezond in het geloof en vrijwel gezuiverd is van de geest der wereld en de gemeenschap met haar, als zij er zo van gehaat wordt. En dit is een zaak van verheuging, want vele wettische belijders en huichelaars zijn ervan overtuigd, dat zij deze toets

niet kunnen doorstaan. Ja, wat meer zegt, de smaad, die om Christus' wil op ons valt, is de versmaadheid van Christus Zelf. Zij valt op de leden, om de wil van het Hoofd.

En: "*groot is het loon*" der rechtvaardigen, die onrechtvaardig lijden om der gerechtigheid wil. Want God is hun Deel. Hun kroon is heerlijkheid en hun huis is de hemel zelf, het onderpand van hun erfenis.

"Want alzo hebben zij vervolgd de profeten, die voor u geweest zijn."

Zij, die tevoren verkondigd hebben de komst des Rechtvaardige, leden smaadheid en vervolging. En zij, die Hem, Die gekomen is, omhelzen, delen in hetzelfde lot. Daarom stelt de Zaligmaker tegenover de vervolging het loon en wel zó, dat het ertegenop weegt. Opdat de lichte verdrukking, die zeer haast voorbijgaat, als niets zou zijn in vergelijking bij een gans zeer uitnemend gewicht van eeuwige heerlijkheid.

"Gij zijt het zout der aarde."

Zout is een zinnebeeld van bijzondere genade. "Hebt zout in uzelf en houdt vrede onder elkander"; Mark. 9:50. En om aan te tonen, dat de genade Gods onmisbaar is in iedere tak van de dienst van God en Zijn verering, zegt God: "Met alle uw offeranden zult gij zout offeren"; Lev. 2:13. Genade is onmisbaar in de christelijke samenleving, want zonder genade kan zij niet profijtelijk zijn. "Uw woord zij met zout besprengd" Kol. 4:6. Zout is een doordringende stof en zo is ook de genade. Zij zal doordringen in een hard hart en een wederstrevende wil en spoedig een hevige verrotting doen ophouden en een walgelijke kwaal genezen. "Gij zijt het zout der aarde." Alsof Christus zeggen wil: "Alle vlees heeft zijn weg verdorven; maar u heb Ik met zout besprengd; de Geest en de genade Gods zijn in u en gij zijt een zout voor anderen."

"Indien nu het zout smakeloos wordt, waarmede zal het gezouten worden?"

Maar indien uw bediening, uw samenleving en samenspeking geheel smakeloos geworden zijn bij genadeloze belijders of aardsgezinde mensen, zodat zij geen smaak hebben in de dingen Gods, "hoe zal de aarde gezouten worden?" Wat anders zou ze kunnen bewaren van een stank te worden in de neusgaten van God? Niets.

Zo scheen het te zijn toen het Romeinse leger de Joden met hopen neerverelde tot mest op de aarde. Het zout was er uitgehaald (en in Pella geborgen) en weldra verspreidde zich de stank van hun lijken in het leger. "Het deugt nergens meer toe." Het deugt nergens toe volgens het oordeel van verharde of onboetvaardige zondaren. Het doet hun geen nut, maar is een reuk des doods ten dode. Zij drijven er de spot mee en hun banden worden vaster gemaakt. Het laat hen zonder een kleed voor hun schande. In hun schatting deugt het nergens toe, dan om buiten geworpen te worden. Zij wierpen de apostelen uit de synagogen en verbraken de liefelijke banden van het eeuwige verbond. Zij wierpen Zijn touwen van zich en oordeelden alzo zichzelf het eeuwige leven niet waardig.

En tenslotte werd het zout: "Van de mensen vertreden." Zij vertraden het bloed des eeuwige Verbonds, de bediening der Goddelijke genade en de Kerk van de levende God. Daarom vertrapte de Zaligmaker hen in Zijn grimmigheid en liet hen hulpeloos achter, om Zelf de wijnpers van de toorn van de almachtige God te treden.

"Gij zijt het licht der wereld." Gij zijt de berg Sion, de volkomenheid der schoonheid, waaruit God blinkende verschijnt. "In u heeft Hij Zijn tent gesteld voor de zon en die is als een bruidegom, uitgaande uit zijn slaapkamer; zij is vrolijk als een held, om het pad te lopen." De Geest der verlichting is in u en Hij zal altijd Zijn glans door u verspreiden en u maken tot een brandende en lichtende kaars, ja, tot een vlammend vuur en van u zal het licht uitgaan van oost tot west en

"niets zal verborgen zijn voor haar hitte." "Een stad, boven op een berg liggende, kan niet verborgen zijn." Haar rook, haar lichten, lampen, torens en muren zijn op verre afstand zichtbaar en "de Heere zal over alle woning des berg Sions en over haar vergaderingen scheppen een wolk des daags en de glans eens vlammeende vuurs des nachts." Ik ben uw Muur des heils, uw hoog Vertrek en uw Sterkte en Ik zal u stellen tot een toren en tot een sterkte, ja, tot een ijzeren pilaar en tot een koperen muur. En de Lamp des heils, in de hand uws geloofs, zal er duizenden verlichten in de wegen van Sion, die allen Sions heerlijkheid, voorrechten en schone gelegenheid zien zullen en beiden, vreemdelingen en bijwoners, zullen er medeburgers van worden.

"Noch steekt men een kaars aan en zet die onder een korenmaat, maar op een kandelaar."

Ik heb u niet verlicht tot de kennis van uw eigen harten en in de verborgenheden van Mijn Koninkrijk, opdat gij in de duisternis zou verborgen blijven, of om die wijsheid, die kennis en dat verstand, u door Mij geschonken, te verbergen. Nee, ik zal binnenkort vele kerken doen verrijzen en daarin, als op zo vele kandelaars, zal Ik u plaatsen als zoveel kaarsen, opdat gij al Mijn huisgenoten mag verlichten.

"Laat uw licht alzo schijnen voor de mensen."

Alles, wat Ik u in het verborgene gezegd heb, verkondig dat van de daken. Ik heb u de raadslagen uws harten geopenbaard en door uw bediening zullen de gedachten uit veler harten geopenbaard worden. Als in een spiegel zullen zij hun verloren staat, hun zonden in de rechte kleuren en hun behoefte aan een verachte Zaligmaker zien. En Hem als de enige Weg tot de Vader leren kennen. Het is de Geest, Die door u spreekt. En Ik, Die uw eeuwig Licht, uw God en uw Heerlijkheid ben, zal in u lichten en door u helder schijnen.

"Laat uw licht alzo schijnen voor de mensen"; "Dat zij uw goede werken mogen zien."

Het ambt van een opziener of herder is "een treffelijk werk." Maak uw bediening heerlijk en maak, dat men van uw dienst ten volle verzekerd zij. Aan zielen het Evangelie te verkondigen door Mijn zalvende Geest is een goed werk "aan" hen. En de mededeling der genade aan hun harten is een goed werk "in" hen. Gij hebt het om niet ontvangen, geef het ook om niet. Genees de zieken en werp de duivelen uit.

Dit zijn de weldaden, die ook aan zieken bewezen zijn. Bekeerde zielen zullen de vrucht van uw dienst zijn. "Ik heb u uitverkoren en Ik heb u gesteld, dat gij zoudt heengaan en vrucht dragen en dat uw vrucht blijve." Zij zal blijven tot het einde der wereld. "Maar de Zoon des mensen, als Hij komt, zal Hij ook geloof vinden op de aarde?" De Farizeeën zeggen maar doen niet, Maar gij moet niet zeggen maar doen.

Laat hun uw goede werken zien. Blaas niet uw eigen trompet, gelijk de huichelaars doen. Een goed arbeider zal trompetters genoeg hebben.

"En uw Vader, Die in de hemelen is, verheerlijken."

Door Gods eeuwige en onovertreffelijke liefde in de gift van Zijn Zoon te verkondigen. Door Zijn verborgen voornemens, Zijn genade en Zijn welbehagen in mensen bekend te maken, door de deugden Gods te roemen en ook anderen aan te sporen Hem lief te hebben en hetzelfde te doen. Door alle heil aan Hem toe te schrijven, door geloof in Hem, liefde tot Hem en dankbaarheid aan Hem; door Hem te zegenen, te dienen, te loven en te aanbidden en door een leven, een wandel en een omgang, die Hem verheerlijkend en u betamend zijn, als de kinderen van zo'n liefderijk Vader.

Tot hiertoe heeft de Zaligmaker gesproken tot Zijn discipelen en getrouwe volgelingen, hetwelk het duidelijkst blijkt uit de vele zegeningen, die Hij over hen uitsprak en welke zegeningen nimmer in het wilde daarheen geworpen worden. Men, kan ook niet veronderstellen, dat Hij

Schriftgeleerden, Farizeeën en huichelaars "het licht der wereld en het zout der aarde" zou noemen, daar deze veeleer haar schuim en drek zijn. Alles wat tot hiertoe gezegd is, is toepasselijk op de kinderen Gods en op niemand anders. In de nu volgende woorden van mijn tekst schijnt de Zaligmaker Zijn rede meer tot de menigte te richten, welke nu een leer kreeg te horen, die zij tevoren nooit gehoord had en waarbij zij zich wel zal verwonderd hebben, dat zij niets hoorde over de Wet. En wanneer de Zaligmaker Zich alzo tot de schare wendt, doet Hij dit zonder Zijn trouwe volgelingen uit te sluiten.

"Meent niet, dat Ik gekomen ben, om de Wet te ontbinden."

Ik ben niet gekomen om haar recht en gezag krachteloos te maken. Ik ben niet gekomen om haar af te schaffen, haar kracht in te trekken, haar te ondermijnen, haar te vernietigen of uit te wissen in die zin, als uit de volgende gevallen blijken zal. Want, indien Ik dat deed, Mijn uitverkorenen zouden geen tuchtmeester, de dienstbaren geen regel, de zondaar geen overtreding, de Rechter geen vonnis en de goddelozen geen verdoemenis hebben:

1. De Wet zal Mijn uitverkorenen altijd tot een tuchtmeester zijn om hen hun behoefte aan Mij te tonen en te doen gevoelen. Zij zullen zowel van de Vader leren, als Mozes' geschriften geloven en dan zullen zij tot Mij komen en Mijn woorden aannemen. Zij zullen komen tot God, de Rechter over allen, die onder de Wet zijn en dan tot Christus, de Middelaar des Nieuwen Verbonds, Die in het Evangelie geopenbaard is. Zij zullen de stem Mijns Vaders horen uit de schuilplaats des donders en dan zullen zij, hun aangezicht met hun mantel bewonden hebbende, de stem der tortelduif horen en alzo overgaan van de dood in het leven, van Sinai tot Sion, van de toekomende toorn tot de geopenbaarde genade. De Wet zal hen doden en Ik zal ze levend maken. De Wet zal ze verstoten en Ik zal ze trouwen. Het juk der Wet zal Mijn juk begeerlijk maken. Dit zal het goed en wettig recht van de Wet zijn en dit recht zal nimmer opzij gezet, ijdel gemaakt, te niet gedaan of opgeheven worden.
2. De Wet, geschreven door de vinger Gods zowel als het schrift daarvan in de harten der heidenen, zal altijd ten volle van kracht blijven als de enige en eeuwige regel des levens en der gerechtigheid voor elke verworpenen, voor ieder kind der dienstbaarheid, voor elke ijdele roeper en hoogmoedige werker en voor iedere eigengerechtigde, zelfgenoegzame en onafhankelijke Farizeeër. "Al wat de Wet zegt, wat het ook zij, dat spreekt zij tot degenen, die onder de Wet zijn." Allen, die langs die weg werken om te leven, "wordt het loon niet toegerekend naar genade, maar naar schuld"; Rom. 4:4. De Meester zal van de dienstknecht een volmaakte taak, een bestendige koers van onfeilbare en onzondige gehoorzaamheid eisen. God zal, als een rechtvaardig en onbeweeglijk Schuldeiser, de volle som vorderen van al de vlekkeloze en volmaakte werken, die de Wet eist: "Het loon zal nimmer toegerekend worden naar genade, maar naar schuld." Geen borg of middelaar zal in het oude verbond gevonden worden. De slaaf der dienstbaarheid, die Mijn genade (aldus zegt Christus) verwerpt, zal zijn eigen schuld betalen. En indien hij slechts in één punt struikelt, zal hij ervaren, dat de Wet de kracht der zonde is, zij zal hem binden en de Rechter overleveren. "En hij zal in de gevangenis geworpen worden en voorwaar, zeg Ik u, hij zal daar geenszins uitkomen, totdat hij de laatste penning zal betaald hebben." "Die in de kuil nederdalen, zullen op Uw waarheid niet hopen." Indien God Zijn onschuldige Zoon niet gespaard heeft in Zijn borgtochtelijke onderneming, zou Hij dan de schuldige wel sparen? Nee, Hij zal niet sparen in de dag der wraak. Indien de Wet de Geliefde des hemels vloekt omdat Hij in de plaats van de zondaren staat, zou dan de vijand van God en alle gerechtigheid ontkomen? Indien God Zijn zwaard doet ontwaken tegen de Man, Die Zijn Metgezel is, zou het zich dan niet baden in toorn en

ten oordeel nederdalen op het volk, dat Hij verbannen heeft? Jesaja 34:5. De Wet zal nimmer tenietgedaan worden als de wil des Meesters en als de regel van de dienstbare. "Meent niet, dat Ik gekomen ben, om de Wet te ontbinden."

3. De Wet is het handschrift van de grote Schuldeiser, Zijn verbond en Zijn getuigenis, hetwelk alles bevat, wat Hij Zijn dienstbaren bevolen heeft te doen. Als een handschrift zal de Wet, in een eindeloos lijden, de strafschuld tentoonstellen, welke de zondaar aan de Goddelijke gerechtigheid verschuldigd is voor de talloze overtredingen van ieder gebod. Als een verbond, dat verbroken is, zal zij hem binden en als des Meesters getuigenis zal zij altijd van zijn ontelbare overtredingen getuigen en een getuige tegen hem zijn. "Hun worm zal niet sterven" en de toorn, die vanwege de vurige Wet ontstoken is, zal branden tot de onderste hel als een vuur, dat niet uitgeblust zal worden. Voor de vijanden van Gods genade zal het handschrift nooit uitgeblust worden, Kol. 2:14. Het zal hun overtredingen tentoonstellen en hun bloedrode zonden openbaren. In die zin zal de Wet nimmer tenietgedaan worden. Zij zal nimmer verzacht, afgeschaft, weggedaan, vernietigd of uitgewist worden. "Meent niet, dat Ik gekomen ben, om de Wet of de profeten te ontbinden; Ik ben niet gekomen, om die te ontbinden, maar te vervullen"; Matth. 5:17.
4. "Ik ben niet gekomen" om de veroordelende macht der Wet te ontbinden en haar gestrengte eisen te verzachten. Zij is een eeuwigdurende Wet en zal immer ten volle van kracht blijven. Want hoewel Ik te Sion Mijn hof zal houden en in liefde regeren, Mijn rechtvaardige scepter over Mijn eigen kinderen zal uitstrekken en als een genadige Koning op een genadetroon Mijn barmhartigheid aldaar verheerlijken zal aan allen, die daarheen vlieden als tot een schuilplaats tegen de storm, desniettegenstaande heb Ik Mijn troon bereid ten gerichte. Al het oordeel is Mij overgegeven. Ik ben de Rechter van levenden en doden. Als een rechtvaardige Rechter zal Ik de goddeloze verdoemen en zijn goddeloosheid op zijn hoofd doen wederkeren en de rechtvaardige behouden en hem vergelden naar zijn gerechtigheid. Als de Rechter van levenden en doden zal Ik het boek des levens en het boek der Wet tevoorschijn brengen. De 'levenden' en zij, die in het geloof stierven, zullen geoordeeld worden door het boek des levens, Openb. 20:12 en de 'doden' door de Wet des doods, Rom. 2:12. De kinderen der vrije zullen geoordeeld worden door de Wet der vrijheid, jak. 2:12 en de kinderen der dienstbare door de Wet der werken. Die onder de Wet zondigen, zullen door de Wet geoordeeld worden. Enerzijds zal de menigvuldige wijsheid Gods tot de volmaaktheid toe bekend gemaakt worden, Ef. 3:10 en anderzijds de rol "der klaagliederen en zuchting en wee"; Ezech. 2:10. De eerste zal de zegen en de tweede de vloek uitspreken. "Komt, gij gezegende Mijns Vaders, beërft dat Koninkrijk, hetwelk voor u bereid is van de grondlegging der wereld." "Gaat weg van Mij, gij vervloekten, in het eeuwige vuur, hetwelk de duivel en zijn engelen bereid is." "En dezen zullen gaan in de eeuwige pijn, maar de rechtvaardigen in het eeuwige leven."

"Meent niet, dat Ik gekomen ben om de Wet en de profeten te ontbinden." Ik ben niet gekomen om de profeten tot leugenaars te maken, of hun voorzeggingen teniet te doen. Ik zal noch hun geschriften tegenspreken, noch hun beweringen logenstraffen, noch hun profetie, in de Schriften der waarheid opgetekend, ooit haar vervulling doen missen. De dingen, welke daarin geschreven staan, zullen in Mij vervuld worden. De getrouwheid Gods in Zijn Woord zal nimmer falen. Zijn waarheid zal nimmer ter aarde vallen. De hope Israëls zal nimmer vergaan, noch de verwachtingen Israëls afgesneden worden. "Ik ben niet gekomen om de profeten te ontbinden, maar te vervullen."

Alles, wat ooit in de Wet, de profeten of de Psalmen Mij aangaande geschreven is, zal vervuld worden. Alles, wat gezegd is van Mijn geboorte en van Mijn leven, van Mijn geringe gedaante en machtige kracht, van Mijn onovertreffbare liefde tot mensen en van hun wrede behandeling van Mij, van de wonderen, die verricht en de vrede, die uitgeroepen zou worden, van de verheerlijking der Wet en de prediking van het eeuwig Evangelie, van Mijn smartelijk leven en Mijn wrede dood, van de verwoesting der Joodse natie en de verlossing der heidenwereld, dat alles zal vervuld worden.

"Mijn loon is met Mij en Mijn arbeidsloon is voor Mijn aangezicht." Ook zal Ik Mijn hoofd niet buigen ten dode, "totdat het volbracht is."

"Want voorwaar zeg Ik u: Totdat de hemel en de aarde voorbijgaan, zal er niet één jota noch één tittel van de Wet voorbijgaan, totdat het alles zal zijn geschied."

Ik geef Mijn waarheid ten onderpand. Ik spreek de waarheid. Amen! Zo zij het! "Voorwaar, Ik zeg u, totdat hemel en aarde voorbijgaan" zullen de stoffelijke hemelen staan tot het einde der wereld. Dan zullen de elementen brandende vergaan. De sterren des hemels zullen uit haar plaatsen vallen als de ontijdige vruchten van de vijgenboom. De zon zal schaamrood en de maan zal beschaamd worden. De hemel en de aarde zullen wegvlieden en de nieuwe hemelen en een nieuwe aarde zullen verschijnen, "wanneer Ik opsta, om voor Mijn oudsten in heerlijkheid te verschijnen." "Tot die tijd zal er niet één jota noch één tittel van de Wet voorbijgaan, totdat het alles zal zijn geschied." De Wet zal bestaan, gelijk zij bestaat, in haar volle zin en volle mening, zonder geëvangeliiseerd te worden of als een verbond der werken geen stand te houden, zonder beroofd te worden van haar dodende kracht of ontdaan te worden van haar straf eisende kracht, zonder verzachting of herroeping. Zij zal standhouden als de tuchtmeester en de eerste man, als de gebiedende wil van de Meester en de enige regel van de dienstbare, als het handschrift van de schuldeiser en het rekening-courantboek van de schuldenaar, als een getuigenis voor God ter verdediging van Zijn heiligheid en tegen de goddeloze voor elke overtreding.

Zo zal zij bestaan, "totdat het alles zal zijn geschied of vervuld." De Wet is vervuld in een viervoudige zin:

1. Volmaakt, beide in eis en straf, door de Zaligmaker.
2. In de Kerk, werkdadig door de Geest.
3. Onvolmaakt, in de beoefening der genade, door de heiligen.
4. In de uitvoering van de vloek, dat is in de verdoemenis der goddelozen.

Ten eerste. De Wet is volmaakt vervuld, beide in eis en straf, door de Zaligmaker, Die de menselijke natuur en de naam des mensen aannam, om in de plaats van de mens te handelen. Hij was geworden uit een vrouw, geworden onder de Wet. Hij werd Borg voor de schulden van de mens en door Zijn goedertieren onderneming en besnijdenis werd Hij een schuldenaar in de plaats van de schuldenaars, om weder te geven (eer aan de Wet), dat Hij niet geroofd had. "Dien, Die geen zonde gekend heeft, heeft Hij zonde voor ons gemaakt, opdat wij zouden worden rechtvaardigheid Gods in Hem." Van Hem werd een volmaakte gehoorzaamheid aan het gebod geëist en Hij gaf haar ook volkomen weer. De schuld des lijdens werd geëist en Hij werd gedrongen om te betalen. Wanneer Hij een volmaakte gehoorzaamheid aan het gebod gegeven had, zegt Hij: "Ik heb voleindigd"; dit gedeelte van het werk, "het werk, dat Gij Mij gegeven hebt om te doen." En bij het ten einde brengen van Zijn gehoorzaamheid tot de dood, boog Hij het hoofd en zei: "Het is volbracht." Dus verheerlijkte Hij de Wet en maakte haar heerlijk: "Zodat niet één jota of een tittel van de Wet voorbijging, totdat het alles geschied was:" Eer zal hemel en aarde voorbijgaan, dan dat Gods rechtvaardige Knecht zal feilen de wil van Zijn God te

volbrengen. "Ik heb lust, o Mijn God! om Uw welbehagen te doen en Uw Wet is in het midden Mijns ingewands." Zo ondernam Hij en "zo betaamde het Hem, alle gerechtigheid te vervullen"; Matth. 3:15. En zo onderwierp Christus Zich aan het lijden, want Hij kwam niet om de Wet te ontbinden, maar om die te vervullen.

Ten tweede. De Wet is daadwerkelijk vervuld in de Kerk van God door de Heilige Geest, gelijk geschreven is: "Opdat het recht der Wet vervuld zou worden in ons, die niet naar het vlees wandelen, maar naar de Geest"; Rom. 8:4. De rechtvaardigheid der Wet nu wordt in de Kerk vervuld:

- 1e. Door toerekening van Christus' gerechtigheid tot onze rechtvaardigmaking, Rom. 5:19.
- 2e. Door de inwoning van de Heilige Geest, hetwelk is onze heiligmaking.
- 3e. Door Wie God onze harten besnijdt, om Hem lief te hebben met geheel ons hart en met geheel onze ziel, opdat wij zouden leven, Deut. 30:6. Omdat de liefde tot God het eerste en het grote gebod van de Wet is.
- 4e. Door de inwoning van het goede Woord Gods en door de goede schat van Zijn genade.

Wat is de Wet?

- a. Zij is de regel der gerechtigheid, bestaande in rechtvaardige geboden. Mozes zegt: "En het zal ons gerechtigheid zijn, als wij zullen waarnemen te doen al deze geboden voor het aangezicht des Heeren onzes Gods, gelijk als Hij ons geboden heeft"; Deut. 6:25.
- b. Christus' gehoorzaamheid aan de Wet, aan ons toegerekend, beantwoordt hieraan. "Door de gehoorzaamheid van Eén zullen velen tot rechtvaardigheid gesteld worden." Dit is de rechtvaardigmaking van alle dingen en maakt de gelovige tot een rechtvaardige, gelijk de Wet rechtvaardig is. De Wet is heilig en de ziel van de heiligen is de zetel en hun lichaam is de tempel van de Heilige Geest, Die in ons woont en de gelovige heilig maakt, gelijk de Wet heilig is.
- c. De Wet eist, boven alle andere dingen, liefde tot God en de heilige Gods is gezegend daarmee, dat de liefde van God, de Vader, de Zoon en de Heilige Geest, in zijn hart is uitgestort en gemeenschap heeft met Vader, Zoon en Geest. Hij woont in God, Die liefde is en God woont in hem. Hij hangt de Heere aan en is één geest met Hem. Dit beantwoordt aan de eis van het grote gebod.
- d. De Wet is geestelijk en de Wet is goed. De heilige Gods is een geestelijk mens en een goed mens. Hij is deelgenoot van Gods goede Geest, de goede schat der genade is in hem, het goede Woord Gods is in zijn hart, het goede werk der wedergeboorte is aan zijn ziel ten deel gevallen en het gehele volmaakte werk der genade wordt voortgezet en zal in hem voltooid worden, hetwelk hem een goed mens maakt, gelijk de Wet goed is.

2. De wet wordt vervuld, in de Kerk, werkdadig door de Geest. De Wet belooft het leven, Maar zij kan het eeuwige leven nimmer geven. Daarom heeft de gelovige gekregen wat de Wet niet geven kon: "Hij, die gelooft, heeft het eeuwige leven en komt niet in de verdoemenis." Indien dit antinomianisme is, dan is het dierbaar antinomianisme! Ziedaar de man, indien het recht der Wet vervuld is, die van de Wet verlost en tot het Evangelie gebracht is, verlost zijnde van de vloek en gekroond met de zegen, niet meer onder de Wet, maar onder de genade, niet onder de toorn, maar onder de liefde. Niet meer onder de tuchtmeester, onder Mozes, maar onder de Wet des Geestes, onder Christus, niet meer een slaaf, maar een vrijgeboren zoon, niet meer een vreemdeling, maar één die God kent en van Hem gekend is. Niet meer een kind der dienstbare, maar een vrije, niet langer een bijwoner, maar een medeburger der heiligen en een huisgenoot Gods. "Voorwaar, voorwaar, zeg Ik u: Totdat de hemel en de aarde voorbijgaan, zal er niet één

jota, noch tittel van de Wet voorbijgaan, totdat het alles (aldus) zal geschied (vervuld) zijn" in de uitverkorenen Gods. Zij zullen allen gerechtvaardigd, allen geheiligd, allen bekwaam gemaakt worden om deel te hebben in de erve der heiligen in het licht.

Zij zijn het ware zaad Abrahams, hetwelk Sara aan Abraham baart. Zij doen ook de werken Abrahams, namelijk de werken des geloofs, de arbeid der liefde en de verdraagzaamheid der hoop. "Dezen aanschouwen Abraham, hunlieder vader en Sara, die hen gebaard heeft" en "bewaren het gebod van hun vader en verlaten de Wet van hun moeder niet."

Zij bewaren ook het gebod van hun Vader, hetwelk is het gebod des levens, dat Abraham bewaarde om zijn eigen lichaam niet aan te merken, dat alreeds gestorven was, zo hij omtrent honderd jaar oud was. Zij verlaten de Wet van hun moeder niet, dewelke is de Wet des geloofs, door welke Sara kracht ontvangen heeft om zaad te geven, overmits zij Hem getrouw heeft geacht, Die het beloofd had. Door het geloof ontvangen zij het getuigenis, dat zij rechtvaardig zijn en door het geloof ontvangen zij deze goede tijding: "Zo dan, die uit het geloof zijn, worden gezegend met de gelovige Abraham."

Dezen zijn het, die niet zichzelf prijzen, maar die de Heere prijzen; over wie de Heere met zoveel lof spreekt. Van wie Hij zo'n goed bericht en zo'n heerlijk getuigenis gaf, dat het door de hand des hemels in de eeuwige jaarboeken is opgetekend. De ware betekenis en de verborgenheid van dit getuigenis te verklaren, zal, tot aan het einde van de wereld, een onbegonnen werk blijken te zijn voor iedere dienstbare, elke wettische werkheilige, elke verwaande volbrenger, elke Ismaëliët en ieder kind des vleses.

"En Ik zal uw zaad vermenigvuldigen als de sterren des hemels en zal uw zaad al deze landen geven en in uw zaal zullen gezegend worden alle volkeren der aarde, daarom, dat Abraham Mijn stem gehoorzaam geweest is en heeft onderhouden Mijn bevel, Mijn geboden, Mijn inzettingen en Mijn wetten"; Gen. 26:4, 5.

Laat hen, die ons lasteren, eens een uitlegging geven van Abrahams gehoorzaamheid aan Gods stem, van het bevel, dat hij hield, alsmede van de geboden, inzettingen en wetten, welke hij gehoorzaamde, vierhonderd jaar vóór dat de Wet gegeven was!

3. Nu kom ik tot mijn derde punt, namelijk, dat de Wet onvolmaakt vervuld is in de oefening der genade door de heiligen. "Zijt niemand iets schuldig dan elkander lief te hebben; want die de ander liefheeft, die heeft de Wet vervuld; zo is dan de liefde de vervulling der Wet"; Rom. 13:8, 10.

Deze wetsvervulling is niet de volmaakte gehoorzaamheid, want hoewel de Wet volmaakt vervuld is in de heiligen, dewijl al Gods werken volmaakt zijn, echter wordt zij niet volmaakt vervuld door de heiligen omdat zij een beginsel in zich hebben, dat lust heeft tot nijdigheid. Evenwel zal ieder heilige onder de hemel ertoe gebracht worden om de broederschap lief te hebben.

"Die Sion haten, zullen verwoest worden." Die zijn broeder haat, is in de duisternis en weet niet, waar hij heengaat; want de duisternis heeft zijn ogen verblind. "Een iegelijk, die zijn broeder haat, is een doodslager; en gij weet, dat geen doodslager het eeuwige leven heeft in hem blijvende." Want hoewel de geest des mensen lust heeft tot nijdigheid, echter moet hij ervan gezuiverd worden, zal hij ooit gezaligd worden. Want gelijk de onbarmhartige schuldeiser, die met zijn mededienstknecht geen medelijden had, aan de pijnigers werd overgeleverd: "Alzo zal ook Mijn hemelse Vader u doen, indien gij niet van harte vergeeft, een iegelijk zijn broeder zijn misdaden." Want totdat de hemel en de aarde voorbijgaan, zal er niet één jota noch tittel van de Wet voorbijgaan (ook in deze zin), totdat het alles zal zijn geschied (vervuld).

4. Ten vierde. De Wet in haar strafeisend karakter zal krachtadig en eeuwig vervuld worden in de verdoemenis der goddelozen. De Wet, die geestelijk is en zowel de daden des lichaams als die

der ziel oordeelt, zal dan blijken een vurige Wet te zijn. De werken des vlees en de zonden des harten zullen beide gestraft worden. Het lichaam in een onverterende en onuitbluslijk sulfergloed en de ziel door een onuitbluslijke toorn.

Hun kleine zonden, zoals zij vaak genoemd worden, zullen blijken oneindig te zijn. En niet één jota of tittel van de Wet zal haar doel missen in de losbranding van haar vreselijk geschut. "Mijn pijlen zal Ik op hen schieten"; Deut. 32:23. Elke plaag, iedere bedreiging, elke vloek en ieder vonnis zal rechtvaardig, naar recht en ten volle worden uitgevoerd.

Jezus zegt: "Ik was gehoorzaam tot de dood, om Mijn uitverkorene te verlossen"; maar zij die in hun zonden sterven, zullen de eeuwige dood onderworpen wezen. De kloof, die tussen hen is, zal nimmer weggenomen worden, of het vonnis herroepen, hun worm zal nimmer sterven, of hun vuur uitgeblust worden. De rook hunner pijniging zal opgaan tot in eeuwigheid.

Ja, ook de derde hemel, de plaats van Gods woning, zal voorbijgaan, zodra er één jota of één tittel van de Wet ophouden zal, hen, die onder haar sterven, te vloeken. Maar de derde hemel zal nimmer bewogen worden en evenmin zal de misdadiger uit de buitenste duisternis verlost worden, vóór hij de laatste penning zal betaald hebben. En deze laatste penning is de gehoorzaamheid aan de jota's en tittels van de Wet.

Maar het vonnis te ondergaan kan nimmer een gehoorzamen van het gebod zijn en daarom kan men daar geenszins uitkomen. Want er zal niet één jota of één tittel van de Wet voorbijgaan, totdat alles (ook in deze zin) nauwkeurig zal geschied zijn. En in deze zin ben Ik (zegt Jezus, als een rechtvaardig Rechter) alreeds begonnen haar te vervullen. Voor hen, die Mijn Evangelie verwerpen, is het een reuk des doods ten dode.

Zij worden niet alleen gevloekt ten dode door de Wet, maar ook als ongehoorzamen ter dood veroordeeld door het Evangelie. "Hij, die gelooft, zal niet verdoemd worden." "Die Mijn Woord niet ontvangt, dat Ik gesproken heb, dat zal hem oordelen ten laatste dage:" "Zij, die de spot drijven, hun banden zullen vaster gemaakt worden."

"Zij zijn op aarde gebonden en in de hemel zullen zij gebonden zijn." "Die niet gelooft, is alrede veroordeeld en de toorn Gods blijft op Hem." "Dit is het oordeel, dat het licht in de wereld gekomen is en de mensen hebben de duisternis liever gehad dan het licht; want hun werken waren boos." Ja, "Ik ben tot een oordeel in de wereld gekomen, opdat degenen, die niet zien, zien mogen en die zien, blind worden." Als een Rechter ben Ik alreeds begonnen, om (in de ziel van Mijn vijanden) het recht der Wet te vervullen. En Mijn Evangelie zal in de gehele wereld gepredikt worden, tot een getuigenis tegen dezulken en dan zal het einde komen.

Al Mijn discipelen zullen hun broeders liefhebben en van harte een iegelijk zijn broeder zijn misdaden vergeven, anders zal ook Mijn hemelse Vader hen nimmer vergeven. Gerechtigheid zal Ik stellen naar het richtsnoer des gebods en het gericht naar het paslood van het vonnis; de hagel zal de toevlucht der leugenen wegvagen en de wateren des toorns zullen de schuilplaats overlopen. "Want, totdat de hemel en de aarde voorbijgaan, zal er niet één jota noch één tittel van de Wet voorbijgaan, totdat het alles nauwkeurig zal geschied zijn."

Maar Ik zal in de harten van Mijn lieve discipelen uitzenden de Heilige Geest, Die zo'n nijdigheid zal doden en hen de gramschap doen vergeten, opdat zij hun broederen vergeven en hen liefhebben zouden, gelijk Ik hen heb liefgehad. De Wet werkt toorn, maar de liefde des Geestes doet zelfs de naaste geen kwaad, veel minder een broeder in het geloof.

Het Koninkrijk der hemelen, dat binnen in hen is, zal hen van zulke boosheden verlossen. Maar hun toorn zal zijn tegen de zonde, tegen de zondaars, tegen de valse leringen en tegen de slechte praktijken. Dus zullen zij toornig worden en evenwel niet zondigen. Maar de toorn tegen een broeder zal in hun boezem niet rusten, want zij zijn geen dwazen, maar kinderen der Wijsheid.

Mozes en Elia zullen hun ambt aan Mij afstaan en Mijn volk zal één Profeet, één Wetgever, één Middelaar en één Herder hebben. "En zij zullen van God geleerd zijn"; Jesaja 54:13. En een Wet zal van Mij uitgaan en Ik zal Mijn recht doen rusten tot een licht der volkeren, Jesaja 51:4. Ik zal hun Scheidsman, Middelaar, Voorbidder en Voorspraak zijn en zij zullen de nederige schapen van Mijn kudde onder één Herder wezen. Zij zullen overgaan van de bediening des doods tot de belofte des eeuwigen levens. Ik zal hen bevrijden van het juk: "Doe dat en gij zult leven" en van de vreselijke last: "Vervloekt is hij, die niet blijft in al hetgeen geschreven is." Zij zullen Mijn juk op zich nemen en leren dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart en ervaren, dat Mijn juk zacht en Mijn last licht is.

"De Wet en de profeten zijn tot op Johannes"; Lukas 16:16. Want al de profeten en de Wet hebben tot Johannes toe geprofeteerd, Matth. 11:13. Van die tijd af wordt het Koninkrijk Gods verkondigd en een iegelijk doet geweld op hetzelfde, Lukas 16:16. En niemand zal in dat Koninkrijk ingaan, die het niet ontvangt als een kindeke. De onderwerpen van Mijn Koninkrijk zullen door Mijn kracht bewaard worden en niemand zal ze uit Mijn hand rukken, noch de poorten der hel zullen ze overweldigen. Ik zal ze bevrijden van de toorn, die daar rust in de boezem van de dwazen en van die ijver, die de slechten doodt. De doodslager zal in hun harten niet heersen en regeren. "Ik zal hen macht geven, om op slangen en schorpioenen te treden en over alle kracht des vijands en geen ding zal hen enigszins beschadigen."

"Zo wie dan een van deze minste geboden zal ontbonden hebben."

Na het twintigste vers van ons teksthoofdstuk gaat de Zaligmaker voort om aan te tonen, wat Hij met deze ontbinding der geboden bedoelt:

1. "Dat wie ten onrechte op zijn broeder toornig is, die zal strafbaar zijn door het gericht"; vs. 22. Hij zal strafbaar zijn door het gericht van Sion, hetwelk hem der heiligen gemeenschap onwaardig zou oordelen. Of liever, hij is in een toestand om gedagvaard te worden voor het gericht der Wet en overgegeven te worden in dienstbaarheid en aan de slagen des satans.
2. "En wie tot zijn broeder zegt: *Raka* (dat is: onnutte of ijdele kerel, slechthoofd), die zal strafbaar zijn door de grote raad." Door de Joodse wetten en door de raad Gods wordt dit een ergernis of een belediging genoemd; en wee hem, door wie de ergernis komt! "Of wie tegen zijn broeder zegt: Gij dwaas, die zal strafbaar zijn door het helse vuur." Dat wil niet zeggen, hem slechts een onnozele, maar een goddeloze verworping te noemen, alzo het binnenste van zijn ziel oordelende en zijn uiteindelijke verdoemenis vaststellende. En die zo oordeelt, zal ongetwijfeld geoordeeld worden. Want dit is het eigen oordeel van een kind des duivels. Vooreerst toch is hij toornig op zijn broeder en dat wel zonder oorzaak en dat is doodslag. Ten andere breekt zijn boosheid uit in woorden, noemende hem een *raka*, een onnutte en gaat alzo voort hem zijn nieren te proeven en eindigt met hem naar de hel te verwijzen.

"Zo gij dan uw gaven zult op het altaar offeren en aldaar gedachtig wordt, dat uw broeder iets tegen u heeft, gaat henen, verzoent u eerst met uwen broeder en komt dan en offert uw gave."

"Het offer der goddelozen is een gruwel, hoeveel te meer als zij het met een schandelijk voornemen brengen." Men kan gemakkelijk merken, dat de Heere in deze rede bijzonder de Joodse Schriftgeleerden en Farizeeën op het oog heeft. Dit blijkt duidelijk uit 'de gave' of vrijwillige offerande, om die voor het altaar te laten, tot de belediger zich eerst met zijn broeder verzoend had, van welk altaar en welke offers de heiligen verlost zijn. En ontzettend moet deze redevoeving doorpriemd hebben hen, die zo uitzinnig toornig en nijdig waren op Christus en Zijn volgelingen, die naar het vlees hun broeders waren. En zij waren toornig zonder oorzaak, hebbende hen niet alleen *raka* en *dwaas* genoemd, maar ook geoordeeld.

De Heere noemden zij een bedrieger, ja, zelfs Beëlzebul, terwijl zij Zijn volgelingen vloekten, zeggende: "Deze schare, die de Wet niet weet, is vervloekt." Ook wierpen zij hen uit, deden hen in de ban, verachtten hen en gaven hen prijs aan al de vloeken der Wet. De Heere handelt hier rechtmatig over de Wet en toont haar geestelijke strekking aan, alsmede haar oneindige uitgebreidheid tot het binnenste der ziel en haar onbegrensde eisen, opdat elke overtuigde zondaar voor immer zou wanhopen van haar enige hulp of enig heil te verwachten. Hij siert haar niet op als een geëvangeliiseerd verbond, noch noemt haar der gelovigen enige regel des levens, maar verkondigt de zondaar, dat één mondvul boosheid, uitgebraakt tegen een medeschepsel, voor de Wet voldoende is om de mens aan de straf van het helse vuur bloot te stellen.

De Zaligmaker deelt in deze rede ook harde slagen toe aan de huichelaar, die, vóórdat de eerste man gestorven is, in de Kerk een plaats inneemt. Dit blijkt duidelijk, wanneer de ontbinder van deze geboden de minste in het Koninkrijk der hemelen wordt genoemd. Indien de huichelaars niet in de kerk waren, kon er van hen geen sprake zijn, dat zij in het Koninkrijk der hemelen waren. Dit onkruid, dat onder de tarwe groeit, zijn de kinderen des bozen, die zich onder de kinderen des Koninkrijks begeven. En daar zij dienstbaar zijn aan de Wet, welke toorn werkt en verstoken van de zaligmakende genade, zijn zij het meest verwoed op de genade, de gaven, het geluk, de nuttigheid en de zuivere leer van Gods gelovigen. En dat deze mensen van de Geest verstoken zijn, blijkt duidelijk uit hun toorn zonder oorzaak, hun haat en hun onrechtvaardig oordeel.

Dat zij onder de Wet en niet onder de genade zijn, blijkt ook klaar uit hun strafbaarheid door het helse vuur. Onder welke strafbaarheid een gerechtvaardigde ziel, die in de staat der genade is, niet is, want Christus zegt: "Die komt niet in de verdoemenis"; ja, die zal nimmer sterven, want zij heeft het eeuwige leven.

Er is geen hells vuur, noch verdoemenis, voor degenen, die in Christus Jezus zijn. In een man Gods is het ook geen zonde, wanneer hij een goddeloze of tegenstander van het Evangelie een dwaas noemt. "Gij dwaas"; zegt Paulus, "hetgeen gij zaait, wordt niet levend, tenzij dat het gestorven zij."

De Heere gaat aldus verder:

"Gij hebt gehoord, dat van de ouden gezegd is: Gij zult geen overspel doen; maar Ik zeg u: Dat zo wie een vrouw aanziet, om dezelve te begeren, die heeft alreeds overspel in zijn hart met haar gedaan." Hier dringt de Heere op de geestelijkheid van de Wet aan, dat zij zich uitstrekt tot de ziel en de geest des mensen, ja, zelfs tot de meest verborgen gedachten en begeerten des harten, zowel als tot woorden en daden. En dat alles, wat boven ja, ja en nee, nee is, uit de boze is. En dat de zondaar, die in zijn zonden sterft, naar deze Wet van ieder ijdel woord rekenschap zal moeten geven in de dag des oordeels. De Heere toont hier de behoefte aan van zout in de bedorven bronwel van het menselijk hart. Want het is er zoverre vandaan, dat de Wet de zonden zou uitroeien, dat zij er integendeel des te heviger door werken.

"Maar de zonde oorzaak genomen hebbende door het gebod, heeft in mij alle begeerlijkheid gewrocht; want zonder de Wet is de zonde dood"; Rom. 7:8. "Want toen wij in het vlees waren, de bewegingen der zonden, die door de Wet zijn, wrochten in onze leden, om de dood vruchten te dragen." Daarom moet de zondaar aan de Wet sterven, door het lichaam van Christus en eens anderen mans worden, vóór hij Gode vruchten dragen kan, Rom. 7:4, 5. En hoe schrikkelijk deze Wet ook is, de Zaligmaker zond er nochtans elke zelfgenoegzame onderzoeker heen als diens enige regel des levens. Maar nooit heeft Hij, gedurende Zijn ganse bediening, er één arme smekeling of gevoelige zondaar naar verwezen. Evenwel ziet de ziel, die aan Christus ondertrouwd is, zijn oude mens, ja, het gehele lichaam der zonde des vleses, veroordeeld in Zijn Borg en

gekruisigd in Zijn dood en gevoelt het afleggen van de oude mens, wanneer Christus het hart in bezit neemt. Een nieuwe mens wordt geschapen en de oude mens wordt onttroond. De wil, het gemoed, het hart en de genegenheden worden aan Christus getrouw gemaakt en kiezen de partij van de nieuwe mens, terwijl de oude mens in verbond met de satan, als een opstandeling krijg voert tegen de gelovige en zijn genade. "Ik dan doe datzelve nu niet meer, maar de zonde, die in mij woont"; zegt Paulus.

Maar mijn gezegende Meester gaat voort met preken en Zijn eigen dienstknecht volgt Hem na, om op te vangen wat hij kan: "...zo wie zijn vrouw verlaat, anders dan om hoererie, en een andere trouwt, die doet overspel, en die de verlatene trouwt, doet ook overspel"; Matth. 19:9. Hoererie is ongeoorloofde gemeenschap tussen ongehuwden. Wordt deze misdaad begaan door gehuwden, dan is het niet enkel hoererie, maar ook overspel. Het schijnt, dat de zonde, waarvoor zo'n vrouw verlaten mocht worden, vóór haar huwelijk begaan moest wezen. De echtgenoot, bevindende dat zij geen maagd en dat hij door een geschonden persoon bedrogen en beetgenomen was, scheen in zo'n geval niet verbonden en het huwelijk ongeldig te zijn, volgens Deuteronomium 22.

En voor het aangezicht Gods is zo'n vrouw inderdaad de vrouw van hem, die haar eerst vernederd heeft, Deut. 22:29, hoewel de Zaligmaker hier met hoererie misschien ook overspel insluit. Is de vrouw evenwel schuldig geweest aan hoererie met een man en trouwt zij daarna een ander, dan is het huwelijk krachteloos en niet geldig. Want zij is inderdaad de vrouw van die eerstgenoemde man. Maar wanneer zij naderhand overspel bedrijft, dan verbreekt zij zelf de huwelijksband. In zulke gevallen, maar ook in zulke alléén, mocht zij verlaten worden.

De Heere gaat verder, zeggende: "*Zweert ganselijk niet, wederstaat de bozen, hebt uw vijanden lief*", enzovoort.

In al deze zaken maakt Hij duidelijk, wat Hij bedoelt "met een van de minste geboden te ontbinden." Hij, die ten onrechte toornig is op zijn broeder, die hem een *onnutte* of *raka* noemt, of een *goddeloze verworping*, enzovoort.

"Die een van deze minste geboden zal ontbonden en de mensen alzo zal geleerd hebben."

Wat zullen wij dan zeggen van hen, die de dienaren, welke Christus gezonden heeft, haten; in wiens harten al jarenlang de nijd gerust heeft? En die Gods knechten de naam geven van Antinomianen, kwade geesten, duivels, bedriegers, schavuiten en dat zonder enige, rechtvaardige beschuldiging van dwaling of onzedelijkheid? Is dit niet de geboden ontbinden en de mensen alzo leren?

Heb ik in de loop van mijn bediening u ooit geleerd, dat er meer dan één God is, dat u beelden zou maken, des Heeren Naam ijdel gebruiken, Zijn rustdag ontheiligen, uw ouders ongehoorzaam zijn, doden, stelen, overspel bedrijven, valse getuigenis geven en uws naasten goed begeren? Hebt gij daarvan ooit iets in mijn praktijk bespeurd of uit mijn mond gehoord? Ik vertrouw van niet. Ik heb steeds aangedrongen op wedergeboorte door de Geest, als de enige weg om de mens heilig te maken. Steeds heb ik in mijn prediking voorgehouden scheiding van de Wet en vereniging met Christus, als de enige Weg om de mens vruchtbaar te maken. Ik heb aangehouden op een wandel in de Geest, als de enige weg voor de mens, om te ontkomen aan de volbrenging van de begeerlijkheden des vleses. Ik heb staande gehouden, dat een leven onder de invloed van genade, de enige weg is om verlost te worden van de heerschappij der zonde. En dat de zonde zal heersen over degenen, die onder de Wet zijn, Maar niet over degenen, die onder de genade zijn. Maar kan dit genoemd worden: "de geboden ontbinden en de mensen alzo te leren?" Wat? Zou de genade Gods de mensen aanmoedigen om te zondigen? Of is de Wet tegen de

beloften Gods? Of doet deze leer de Wet teniet? Nee! Alleen in deze weg wordt de Wet bevestigd en in geen andere.

Nog eens. Bevindt gij, dat zij, die voor de vrije genade pleiten, die in hun grondbeginselen rechtzinnig zijn en die haar in hun ziel ervaren hebben, losbandig zijn? Ziet gij, dat zij, die tot mij in de nauwste betrekking staan, ontbinders zijn van Gods geboden en dit door hun voorbeeld leren? Nee! Dit is er zover vandaan, dat, wanneer gij een onwetend, niet onderwezen volk, een dode, slaperige vergadering, een lichte, ijdele, winderige gemeente met nijdige gemoederen, ledige harten en ergerlijk van leven zou willen vinden, dan moet gij die zoeken onder dezulken, die zich schier niets anders ten taak gesteld hebben dan de Wet van Mozes. De Wet werkt toorn. De Wet heeft geen ding volmaakt, maar wel de betere hoop. Nimmer zullen de Hagarenen in goede werken de kinderen Gods overtreffen, want hun ontbreken beide wortel en tak. Waarom dan al dat onstuimig schreeuwen tegen mij? Wel, om dat ene woord, dat ik onder hen geroepen heb, namelijk: *"De Wet van Mozes is geen regel des levens voor de heiligen."*

Om dit woord ben ik schuldig gesteld, zonder dat zij, die zich daaraan geërgerd hebben, er één tekst uit het Boek Gods tegen in konden brengen. Ja, zelfs de beste hedendaagse uitleggers, die uit de ene tekst de Wet hebben voorgesteld als een regel voor het leven der heiligen, hebben dit uit een andere tekst zelf weer tegengesproken en dat wel zo duidelijk, alsof zij het licht duisternis en de duisternis licht noemen. En ofschoon al die uitleggers elkaar in dat spoor gevolgd zijn, heb ik er nooit een gevonden, die het uit het Boek Gods bewezen heeft.

De gebiedende wil van de Meester is de regel van de dienstbare, het handschrift van de schuldeisers en het rekening-courantboek van de schuldenaars. Maar het welbehagen van de Vader is de regel van de Zoon. Dit zijn de twee verbonden. Wat de Wet eist, geeft het Evangelie. En wat Christus gebiedt, werkt Hij door Zijn Geest in Zijn heiligen, om te gehoorzamen. En hun gehoorzaamheid is de gehoorzaamheid des geloofs. Noch rechtvaardigmaking, noch heiligmaking, noch verlossing, noch hoop, noch hulp, noch leven, noch liefde komen van de Wet of door de Wet. De bedienaars des Geestes en de evangelische dienstknechten, die God dienen in nieuwigheid des Geestes en niet in de oudheid der letter, zijn geen ontbinders van Gods geboden. Zij zijn vrijgemaakt van de Wet en aan Christus getrouwd, opdat zij Gode vruchten zouden voortbrengen.

"Zo wie dan een van deze minste geboden zal ontbonden"; "En de mensen alzo zal geleerd hebben, die zal de minste genaamd worden in het Koninkrijk der hemelen."

Hij, die ten onrechte op zijn broeder toornig is; hij, die hem *raka* of een *goddeloze verworping* noemt; hij, die ogen vol overspel heeft, die vloekt of zweert, kwaad met kwaad vergeldt en de rechtvaardige slaat om zijn boosheid te botvieren, hem gerechtelijk vervolgt om een mantel of een rok, enzovoort; hij, die zulke dingen doet, ontbindt inderdaad de geboden, door leer en voorbeeld beide en leert ook anderen hetzelfde te doen. De namen *Antinomiaan* en *kwade geest*, die op mij geworpen zijn, rusten op de tong van duizenden arme, onwetende zielen, die evenmin weten, wat zij met zulke namen bedoelen, als het beeld van Jupiter, dat van de maan gevallen is. En het hart dergenen, die mij nooit gehoord hebben, is vervuld met boosheid en hun mond met smaad, alleen omdat zij deze dingen van de preekstoel vernomen hebben.

Maar, wee hem of haar, door wie de ergernis komt, want zij, die in zulke zonden leven en de mensen alzo leren, *"Die zullen de minsten genaamd worden in het Koninkrijk der hemelen."* Met het Koninkrijk der hemelen wordt hier de gemeente of de kerkstaat bedoeld. En wie is de minste in de kerk? Niet de geringste ziel, die als een kindeke is, want deze is noch een ontbinder van Gods

geboden, noch iemand, die de mensen alzo leert. De minste persoon, bedoeld in de zin van Christus' woorden, is ook niet een huichelachtige belijder, maar een huichelachtige en valse leraar. Deze is het minst geacht bij Christus, van de minste waarde voor de kerk en een der minsten in het oog van God. Dit is de man. Dit is de bedrieger, de huichelaar en de zondaar. Want naardien hij de mensen alzo leert, moet hij een leraar zijn en wel een goddeloze leraar. En hij zal de minste genoemd worden in het Koninkrijk der hemelen. En hij is zulks ook in de ogen van hen, voor wie God hem ontdekt en die licht hebben om hem te doorzien.

De Zaligmaker toont in Zijn toepassing duidelijk aan, dat Zijn discipelen de broederen zijn, die men zonder oorzaak haat en die nietswaardigen, dwazen en verworpelingen genoemd worden. Maar Hij geeft hun raad, hoe zich onder zo'n versmading te gedragen: *"Maar Ik zeg u, dat gij de boze niet wederstaat, maar, zo wie u op de rechterwang slaat, keert hem ook de andere toe. En zo iemand met u rechten wil en uw rok nemen, laat hem ook de mantel. En zo wie u zal dwingen één mijl te gaan, gaat met hem twee mijlen. Geeft degene, die iets van u bidt en keert niet af, van degene, die van u lenen wil. Hebt uw vijanden lief zegent ze, die u vervloeken; doet wel degenen, die u haten en bidt voor degenen, die u geweld doen en u vervolgen. Opdat gij moogt kinderen zijn uws Vaders, Die in de hemelen is"; Matth. 5:39-45a.*

Met kinderen worden hier geen verworpelingen bedoeld, want Christus noemt deze nimmer kinderen van Zijn hemelse Vader. Ook geeft Hij hun geen verlof zichzelf alzo te noemen; maar Hij noemt ze kinderen des duivels. Deze toepassing toont duidelijk genoeg, dat het de kinderen Gods zijn, die gehaat, vervolgd en gelasterd worden. En dat het de Farizeeën, huichelaars en valse leraars zijn, die de geboden ontbinden en de mensen alzo leren. En deze laatsten zullen ook de minsten genoemd worden in de strijdende Kerk of in het Koninkrijk der hemelen. En ik ben verzekerd, dat deze mensen, ook het verste af zijn van de triomferende Kerk of van het Koninkrijk der heerlijkheid.

Maar om verder te gaan: *"Maar zo wie dezelve zal gedaan en geleerd hebben, die zal grootgenaamd worden in het Koninkrijk der hemelen."* Wij zullen onderzoeken:

- 1e. Wat de Zaligmaker zegt over de grote dingen van de Wet.
- 2e. Wat over het doen van deze dingen.
- 3e. Wat over het leren ervan.
- 4e. In welke zin van zo'n leraar kan gezegd worden, dat hij groot is.

Ten eerste. Wat de Zaligmaker zegt over de grote dingen der Wet. Wij zullen Zijn raad opvolgen en eerst de kemel doorzwelgen en daarna de mug uitzuigen. De Heere Jezus begint met: *"Wee u, gij Schriftgeleerden en Farizeeën; want gij vertient de munte en de dille en den komijn en gij laat na het zwaarste der Wet, namelijk het oordeel en de barmhartigheid en het geloof. Deze dingen moest men doen en de andere niet nalaten. Gij blinde leidslieden, die de mug uitzuigt en de kemel doorzwelgt"; Matth. 23:23, 24.*

De natuurlijke gevolgtrekking, die uit deze tekst voortvloeit, is deze: dat elke prediker, die verstoken is van oordeel, genade en geloof, een vleselijk Schriftgeleerde, een eigengerechte Farizeeër, een geveinsde en een blinde leidsman is en zijn preken niets dan vliegen vangen, of liever, gelijk Christus zegt, het is de mug uitzuigen, want de Heere Jezus zegt niet, dat hij de mug vangt. In Lukas 11:42 staat het aldus beschreven: *"Maar, wee u, Farizeeën, want gij vertient munte en ruite en alle moeskruiden en gij gaat voorbij het oordeel en de liefde Gods. Dit moest men doen en het andere niet nalaten."* Volgens de prediking van onze dierbare Heere zijn oordeel, genade, geloof en liefde Gods de grote dingen der Wet, welke alle goede predikanten moeten doen: *"Deze dingen moest men doen."* En deze dingen moeten aan anderen gepredikt

worden, door hen die groot zijn in het Koninkrijk: "Maar, zo wie dezelve zal gedaan en geleerd hebben, die zal groot genaamd worden in het Koninkrijk der hemelen." Hier zien wij dus als in een spiegel, wie in het Koninkrijk groot en wie de geveinsde en blinde leidsman is.

Wij zullen nu achtereenvolgens beschouwen:

- 1e. Het oordeel.
- 2e. De genade.
- 3e. Het geloof.
- 4e. De liefde Gods.

Want wanneer wij van deze zaken vervreemd zijn, dan is onze belijdenis of ons preken niets dan een gedruis. Hij, die geen oordeel heeft, is een onwetend mens, die God niet kent: "Daarom zal Hij, Die hem gemaakt heeft, Zich zijner niet ontfermen en Die hem geformeerd heeft, zal hem geen genade bewijzen. Hij, die geen genade heeft, is in een vleselijke, verharde staat: "God ontfermt Zich, diens Hij wil en verhardt dien Hij wil." Hij, die geen geloof heeft, is alrede veroordeeld en kan Gode niet behagen. Het recht der Wet is in hem niet vervuld, noch één gebod door hem gehouden: "Want al wat uit het geloof niet is, dat is zonde." En hij, die geen liefde Gods of geen liefde in zijn hart heeft, is maar een klinkend metaal of een luidende schel.

Ik kom tot de eerste zaak.

1e. *Wat is het oordeel?*

Wel, het betekent in de eerste plaats het *rechtvaardige vonnis* der Wet, uitgevoerd aan de Zaligmaker, Die optrad als 's mensen Borg, waardoor de gerechtigheid voldoening kreeg en de Wet een volkomen gericht verlangde. "Hij is uit de angst en het gericht weggenomen." Dit geschiedde opdat, zonder krenking van Wet of gerechtigheid, een genadetroon kon worden opgericht. "Gerechtigheid en gericht zijn de vastigheid Uws troons, goedertierenheid en waarheid gaan voor Uw aanschijn henen"; Ps. 89:15.

In de tweede plaats betekent oordeel somtijds, dat God een uitverkoren zondaar *dagvaardt voor de rechtbank der Wet*. En daar God, naar de bevatting van de zondaar, zich met hem als in het gericht begeeft, "wordt hij van allen overtuigd en van allen geoordeeld en alzo, vallende op zijn aangezicht, zal hij God aanbidden en verkondigen, dat God waarlijk onder u is." Deze beproeving eindigt in een Vaderlijke tuchtiging en in de rechtvaardigmaking der ziel: "Maar, als wij geoordeeld worden, zo worden wij van de Heere getuchtigd, opdat wij met de wereld niet zouden veroordeeld worden"; 1 Kor. 11:32.

In de derde plaats betekent oordeel *de Wet des geloofs* of het Evangelie. Dit merkt de gelovige aan als het oordeel van de Zaligmaker over hem bij elke lichamelijke omstandigheid en bij iedere twijfelachtige zaak, die zijn zielenstaat betreft. Dit is het Evangelie, dat de uitverkoren zondaar ontvangt, waarin hij gelooft, hetwelk hij gehoorzaamt, waardoor hij geregeerd wordt, waardoor hij leeft, waardoor hij wandelt, hetwelk zijn godsdienst beheerst en waarnaar hij al zijn daden regelt: "Luistert naar Mij, Mijn volk en Mijn lieden; neigt naar Mij het oor; want een Wet zal van Mij uitgaan en Ik zal Mijn recht (oordeel) doen rusten tot een licht der volken"; Jes. 51:4.

In de vierde plaats betekent oordeel dat *inwendig en rechtvaardig vonnis*, hetwelk iemand, die de Schriften weet en de kracht Gods kent, velt. Die niet oordeelt naar het aanzien, maar die een rechtvaardig oordeel oordeelt. De Zaligmaker verweet de Joden, dat zij dat misten: "En waarom oordeelt gij ook van uzelfen niet, hetgeen recht is?"

In de vijfde plaats betekent oordeel *de kennis, die een heilige bezit van God*, van Zijn Woord en Zijn wegen, alsmede van zijn eigen godsdienst, zijn geloof en zijn praktijk. Over het gemis hiervan wordt de onwetende beklaagd: "En er is geen recht (oordeel) in haar gangen."

In de zesde plaats betekent oordeel de aanduiding van *het vonnis der Schrift*, wanneer sommigen van Gods kinderen onder elkaar verschil hebben over een leerstuk, een praktijk of enig onrecht: "Is er dan alzo onder u geen, die wijs is; ook niet een, die zou kunnen oordelen tussen zijn broeders? Maar de ene broeder gaat met de andere broeder terecht en dat voor ongelovigen!"

In de zevende plaats betekent oordeel de *oordeelkundige handelingen* van een rechtvaardige rechter, die het oog heeft gericht op God en de gerechtigheid en de persoon des mensen niet aanneemt in het gericht. Waar deze volkomenheid gemist wordt, klaagt God: "Hoelang zult gijlieden onrecht oordelen en het aangezicht der goddelozen aannemen?" Ps. 82:2. Een iegelijk van u zal verdelgd worden. Daarom komt het recht verdraaid voort.

Door deze eerste zaak van "het zwaarste der Wet" toont de Heere in een geestelijke zin, dat, wanneer des zondaars mond gestopt is, wanneer hij door de Wet voor God schuldig verklaard is en wanneer hij gerechtvaardigd is door het geloof in de gerechtigheid van zijn Borg, alsdan het recht der Wet in hem vervuld is en dat alle vruchten der gerechtigheid hieruit haar oorsprong hebben. En dit is inderdaad hetzelfde als hetgeen ons elders geleerd wordt, dat, al wat niet uit het geloof is, zonde is en dat hij, die niet gelooft, wie hij ook zij of wat hij ook doet, zal verdoemd worden.

2. Ik ga nu over tot het tweede hoofddoel of "zwaarste vereiste van de Wet"; hetwelk is de genade of barmhartigheid. De barmhartigheid, hier beoogd, geeft te kennen, dat alle goed tot mensen, alle goed in mensen, alle goed door mensen en alle goed van mensen toe te schrijven is aan de soevereine goedertierenheid des hemels. Barmhartigheid is een volmaaktheid of eigenschap van God, welke óf in het werk der voorzienigheid óf in het werk der genade over al Zijn werken is uitgebreid. Somtijds betekent barmhartigheid Gods goede voorzienigheid. Jakob zei tot zijn zonen: "God, de Almachtige, geve u barmhartigheid voor het aangezicht van die man"; Gen. 43:14. Zo ook merkte Abrahams dienstknecht haar aan, na de goede afloop van zijn werk, als hij Rebekka tot Izak bracht: "God heeft Zijn weldadigheid (barmhartigheid) niet nagelaten van mijn heer" Gen. 24:27.

Maar in een geestelijke betekenis toont God Zijn barmhartigheid in de Gave van Zijn Zoon en in de vergeving der zonden: "God heeft een hoorn der zaligheid ons opgericht, opdat Hij gedachtig ware der barmhartigheid"; Lukas 1:54, enzovoort, "om Zijn volk kennis der zaligheid te geven, in vergeving hunner zonden; door de innerlijke bewegingen der barmhartigheid onzes Gods." Bevrijding van de vloek der Wet, van de kracht der zonde en van het gebod: "Doe dat en gij zult leven" en dat alles door de Geest Gods, wordt geopenbaarde barmhartigheid genoemd. "Maar Hij heeft ons zalig gemaakt naar Zijn barmhartigheid, door het bad der wedergeboorte en vernieuwing des Heiligen Geestes"; Tit. 3:5.

Het zuivere Evangelie getrouw te preken, de volle raad Gods te verkondigen en niet te vertragen door tegenstand, beproeving en vervolging, die ons in de uitoefening door de van God ontvangen barmhartigheid in het werk der bediening, overkomen mogen, wordt ook aan barmhartigheid toegeschreven. "Naar de barmhartigheid, die ons geschied is, zo vertragen wij niet"; 2 Kor. 4:1.

Moed te ontvangen om getrouw en eenvoudig te blijven in een afvallige en ontaarde eeuw, wordt mede aan barmhartigheid toegekend. "Als die barmhartigheid van de Heere gekregen heeft getrouw te zijn"; 1 Kor. 7:25. Dit zijn de gewisse weldadigheden (barmhartigheden) Davids, welke aan Christus gegeven en door het besluit Gods verzekerd zijn voor de huisgenoten des geloofs, hetwelk de verlossing van alle uitverkorenen waarborgt. En in hun verheerlijking zal barmhartigheid eeuwig gebouwd worden.

Daarom is hij, die een vreemdeling is van de barmhartigheid Gods in de gave van Zijn Zoon en van de kennis der verlossing door de vergeving der zonden, ook een vreemdeling van de wedergeboorte en verstoken van "dit zwaarste der Wet." Hij is nog in zijn zonden, nog een goddeloze en de barmhartigheden der goddelozen zijn wreed en daarom van weinig waarde. Zo iemand ziet "het einde der Wet" niet, waarvan het doel was om een zondaar tot de barmhartigheid te leiden en behoefte aan barmhartigheid te openbaren. Zo iemand is ook een vreemdeling van die Deur der hoop, Die God aan Mozes toonde, toen hij van Christus profeteerde, zeggende: "God zal barmhartig zijn, die Hij barmhartig zijn zal."

3. Ik ga thans over tot de derde zaak van "het zwaarste der Wet."

En deze is *geloof*. Want, hoewel noch de Wet uit het geloof, noch het geloof uit de Wet is, nochtans hebben én van het woord des geloofs én van de gerechtigheid des geloofs, getuigenis gegeven beide de Wet en de profeten. Bovendien wordt het gehele Oude Testament dikwijls in het woord ingesloten: "Maar, dit geschiedt, opdat het Woord vervuld wordt, dat in hun Wet geschreven is: zij hebben Mij zonder oorzaak gehaat." Deze woorden staan in de Psalmen en daar blijkt het duidelijk, dat Jezus Zelf Eén van de broederen was op Wie de Farizeeën toornig waren, zonder oorzaak.

Verder rekent de Heere ook het geloof onder "het zwaarste der Wet" omdat het recht der Wet vervuld is in hen, die geloven, omdat het zonder geloof onmogelijk is Gode te behagen en omdat het geloof aan de liefde voorafgaat en er altijd door werkt. Welke liefde is de vervulling der Wet, want zij is de grote scharnier, waarop de ganse Wet en de profeten draaien, zonder werken. 't Is waar, er kunnen dode werken verricht worden, maar daarmee kan aan God geen andere gehoorzaamheid gegeven worden, dan de ogendienst van een slaaf.

Geloof is een gezegende vrucht des Geestes en wordt onder Zijn werking voortgebracht. Gewoonlijk grijpt het geloof het eerst de Wet en de gerechtigheid Gods aan. Dan gelooft de zondaar, dat hij de man is, die door de Wet beschreven en veroordeeld wordt. Hij ziet en voelt de Wet in haar volle geestelijke uitgebreidheid en schrikkelijke gevolgen.

De Psalmist zegt: "Ik heb aan Uw geboden geloofd." Hij gelooft en beeft. In zijn kommer roept hij tot God, want die tot God komt, moet geloven, dat Hij is en een Beloner is dergenen die Hem zoeken." Door het geloof brengt God de zondaar over uit de dood onder de Wet tot het leven in Christus. "Niemand kan tot Mij komen, tenzij dat de Vader, Die Mij gezonden heeft, hem trekke; en Ik zal hem opwekken ten uitersten dage"; Joh. 6:44.

Het geloof handelt met Christus' bloed om vergeving, gerechtigheid en vrede en past die ook toe. Het geloof vermengt haar kracht met het Woord en brengt de beloften thuis. Het geloof is een zien op Jezus ter verkrijging van elke noodzakelijke hulp en een uitgaan uit zichzelf tot de volheid van de Zaligmaker, om Die te benodigen. Door de hand des geloofs wordt alle geestelijk voedsel toegebracht en door de verzekering des geloofs vindt een sterk christen zich bevestigd en verzegeld: "Na dat gij geloofd hebt, zijt gij verzegeld geworden met de Heilige Geest der belofte." Onder de indruk van deze weldaad, rakende iemands persoonlijk aandeel in Christus, wordt een troostrijke mate van verzekering genoten. En dit leidt mij tot het vierde "zwaarste van de Wet"; welke is de liefde.

De grote springbron of fontein, waaruit elke stroom van barmhartigheid voortvloeit, is de soevereine en eeuwige liefde Gods. En het enige middel of kanaal, waardoor deze stroom afvliedt, is de gekruiste Christus. Er is geen liefde tot God, gelijk sommigen beweren omdat men zijn heiligheid, zuiverheid en schoonheid voorwendt te beminnen.

Geen verschijning of gezicht van God zal ooit liefde tot Hem trekken uit een vleselijk hart, hetwelk vijandschap is tegen Hem. Het is alleen de liefde Gods tot ons, uitgestort in het hart

door de Heilige Geest, Die het hart trekt om God lief te hebben. Niet dat wij God liefhadden, maar dat Hij ons eerst heeft liefgehad.

De genieting van deze liefde volgt altijd op de vergeving der zonden. Ik heb de Heere lief omdat Hij de ongerechtigheid mijner zonden vergeven heeft. Maria's zonden, die velen zijn, zijn haar vergeven en zij had veel lief. Maar, die weinig vergeven wordt, die heeft ook weinig lief. Deze liefde zal ons onderwijzen, allen, die onze Heere Jezus Christus liefhebben in oprechtheid en in waarheid, te beminnen en onze naasten als onszelf. Want toorn kan niet rusten in een hart, dat gezegend is met de genieting van de eeuwige liefde. En hij, die in de liefde wandelt, gelijk Christus ons heeft liefgehad, wandelt door het geloof en in alle geboden des Heeren onberispelijk.

Wij hebben nu gezien, wat de Zaligmaker bedoelt met "de minste geboden" en wat Hij bedoelt met "het zwaarste der Wet."

3. "En hij, die dezelve zal gedaan" en "geleerd hebben, zal groot genaamd worden in het Koninkrijk der hemelen."

Hij, die dezelve doet, die een rechtvaardige of gerechtvaardigde is, wiens oordeel voorbij is, die een oordeel heeft, dat zijn staat goed is, die een goed oordeel heeft van de wegen Gods, van het Woord Gods en van het hart der mensen en die bekwaam is om te oordelen over dwaasheid en dwaling, over recht en onrecht, over mensen en mensen en alzo preekt.

Hij, die verbonds-barmhartigheid verkregen heeft van de Heere en de gewisse weldadigheden of barmhartigheden Davids preekt, die barmhartig is jegens de lichamen en zielen der mensen, gelijk God hem barmhartig is.

Hij, die geloof in zijn hart heeft, die het geloof preekt gelijk het eenmaal de heiligen overgeleverd is, die de verborgenheid des geloofs houdt in een reïne consciëntie en daaruit uitdeelt.

Hij, die de liefde Gods heeft, uitgestort in zijn eigen hart en haar in al haar delen preekt, als daar zijn, haar verschijning in de dood van Christus, haar openbaring door de Geest en haar vruchten van vergeving en vrede.

Hij, die niet op zijn broeder toornig is zonder oorzaak, die verlost werd van en bewaard voor onreinigheid, die geen kwaad met kwaad vergeldt, die zijn mantel geeft dengenen, die met hem rechten en zijn rok nemen wil.

Dat is de man en geen ander, "die de geboden doet en dezelve leert. En hij zal groot genaamd worden in het Koninkrijk der hemelen." Hij is een waar, wezenlijk, echt en wettig onderdaan van het Koninkrijk der hemelen. Hij is niet dienstbaar aan de Wet, aan de zonde of aan de satan. Hij is verlost, gerechtvaardigd en gezaligd. De verborgenheden van het Koninkrijk der genade zijn met hem. Het Koninkrijk der genade is in hem. En, zijnde een erfgenaam, is het Koninkrijk der heerlijkheid voor hem.

5. "En hij zal groot genaamd worden in het Koninkrijk der hemelen."

Hij kent zichzelf als een groot zondaar en vertelt aan anderen, wat grote dingen God aan hem gedaan heeft. Grote genade geschiedde hem en hij is een goed uitdeler der menigerlei genade Gods. Hij is verlost door een grote verlossing, die hij preekt. Hij is een man Gods, God spreekt door hem en hij is een gezant, van God gezonden.

Hij is een evangelist. Hij is een goed uitdeler en wordt getrouw bevonden. Hij is een bedienaar des Geestes en maakt, dat men van zijn dienst ten volle verzekerd zij, door de mond te stoppen der tegensprekers, door uitverkoren zondaars neer te vellen en door een weg te bewandelen, die Gode betamelijk en verheerlijkend is.

In één woord, hij is een bekwaam bedienaar van het Nieuwe Testament en zal groot genaamd worden in het Koninkrijk der hemelen door allen, die weten, waarin de ware grootheid bestaat.

En dit leidt mij tot het laatste vers van mijn tekst: *"Want Ik zeg u: Tenzij uw gerechtigheid overvloediger zij, dan der Schriftgeleerden en der Farizeeën, dat gij in het Koninkrijk der hemelen geenszins zult ingaan"*; Matth. 5:20.

In de laatste tijd is er, door verschillende leraars, zes of zeven maal over deze tekst gepreekt en zij kwamen allen hierin overeen, dat in deze tekst de gerechtigheid van Christus noch beoogd noch ingesloten was. Het is dit punt, hetwelk ik voornemens ben te onderzoeken. Door in te gaan in het Koninkrijk der hemelen worden de volgende zaken bedoeld:

- Ten eerste. Het wegnemen van de sluier der onwetendheid van het verstand en het verlichten van het gemoed in de verborgenheden van het Koninkrijk, hetwelk de ziel voert uit de duisternis tot het wonderbaar licht.
- Ten tweede. Het is een ziel te leiden uit de dienstbaarheid in de vrijheid, uit een veroordeelde in een gerechtvaardigde staat, uit een staat van vijandschap in een staat van verzoening, uit een staat van zonde in een staat van genade, uit een staat van vreemdelingschap in een staat van vriendschap, uit een staat van wettische arbeid in een staat van rust. Hetwelk genoemd wordt: "Het overzetten van de zondaar uit het koninkrijk des satans in het Koninkrijk van de Zoon van Gods liefde."
- Ten derde. Het inbrengen van de uitverkorenen met ziel en lichaam door de Zaligmaker in de heerlijkheid des hemels wordt genaamd "een rijkelijk toegevoegde ingang in het eeuwig Koninkrijk onzes Heeren en Zaligmakers Jezus Christus"; 2 Petrus 1:11.

Maar welk een gerechtigheid is het dan, die zo'n ingang verschaffen kan? Paulus' verstand werd verlicht in de verborgenheden des hemels, zodra de Heere over hem lichtte en in zijn hart scheen en hij ging over in de staat van genade, zodra hij opstond en de Heilige Geest ontving. Maar welk een gerechtigheid had hij verkregen om hem zo'n ingang te verschaffen of de weg daartoe te banen? Wij weten, dat Paulus een Farizeeër was, maar het kon zijn farizeese gerechtigheid niet zijn, die hem deze ingang verschafte, want de tekst zegt, "dat zijn gerechtigheid overvloediger moest zijn, dan die der Schriftgeleerden en Farizeeën."

En, mij dunkt, het konden ook niet de boosheid en moordzucht van zijn hart, noch zijn bloedige last, noch de doodvonnissen zijn, die hij in zijn zak had. De gerechtigheid, waarvan de tekst spreekt, is de gehoorzaamheid aan de Wet waarop de Farizeeër roemde en waarin het kind van God overvloediger moet zijn dan de Farizeeër.

Het moest derhalve óf de gehoorzaamheid des zondaars óf de gehoorzaamheid van de Borg zijn, die deze ingang verschaft. Immers de onrechtvaardige kan het Koninkrijk niet ingaan. Want ofschoon Paulus een lid was van de strengste sekte der Farizeeën, zijn gerechtigheid verschafte hem die ingang niet, ja, hij had er in dit opzicht zelfs geen nut van. "Ik zal uw gerechtigheid bekend maken en uw werken, dat zij u geen nut doen zullen"; fles. 57:12.

De smekende tollenaar en Maria Magdaléna gingen beide in het Koninkrijk der hemelen in, Maar niet door hun eigen gerechtigheid. Geen gerechtigheid, dan de toegerekende gerechtigheid van Christus, kan ons doen ingaan óf in de kennis Gods óf in de staat van genade, welke bestaat in gerechtigheid, vrede en blijdschap in de Heilige Geest en waarin een zondaar alleen ingaat door het geloof in Christus. Ook kan ik niet denken, dat er buiten de gerechtigheid van de Zaligmaker nog een andere bestaat, die ons een ingang in de heerlijkheid zou kunnen verschaffen.

De gerechtigheid van Paulus kon het niet, want "die is"; zei hij, "schade en drek"; de gerechtigheid van Sion evenmin, want die is een wegwerpelijk kleed. En de gerechtigheid van Petrus, Dakobus en Johannes is er ook niet toe in staat, want die struikelen allen in velen.

En, ik ben ervan verzekerd, dat een onvolmaakte gerechtigheid nimmer de weg kan banen tot Gods gunst of tegenwoordigheid. De moordenaar ging van het kruis naar het paradijs, maar noch zijn gebed, noch zijn belijdenis van Christus, noch zijn vermaning aan zijn mede-moordenaar, noch zijn bekentenis van de rechtvaardigheid van zijn straf, maakten een deel uit van de gehoorzaamheid aan de zedelijke Wet, welke de regel is der gerechtigheid.

Maar de regel van de gehoorzaamheid van Christus is de bedoelde gerechtigheid in de tekst. Waarin ook Paulus hoopte gevonden te worden, wanneer hij het Koninkrijk der heerlijkheid zou ingaan, gelijk geschreven is: "En in Hem gevonden worden, niet hebbende mijn gerechtigheid, die uit de Wet is, maar die door het geloof van Christus is, namelijk de rechtvaardigheid, die uit God is, door het geloof"; Fil. 3:9.

Deze is de gerechtigheid, die God toerekende aan Paulus' geloof en waardoor hij inging in het Koninkrijk der genade en ook hoopte in te gaan in het Koninkrijk der hemelen zelf. "Want wij verwachten door de Geest, uit het geloof, de hoop der rechtvaardigheid"; Gal. 5:5. En deze alleen is het, welke in die dag voor ons zal kunnen antwoorden. Geen gerechtigheid van schepsels, geen onvolmaakte gerechtigheid, geen inwonende gerechtigheid kan ooit iemand toegang schenken tot het Koninkrijk der genade of der heerlijkheid. Geen andere gerechtigheid dan de vlekkeloze gehoorzaamheid van Christus, door God aan de zondaar toegerekend, kan hem ooit recht of aanspraak op, toegang tot, of ingang in genade en heerlijkheid geven.

Maar wellicht zegt gij: 'U ziet één woord over het hoofd, het woordje 'uw'. "Tenzij *uw* gerechtigheid overvloediger is', enz.

Antwoord: Wat God ons vrijwillig schenkt, wordt het onze. "Wij ontvangen de overvloed der genade en de gave der rechtvaardigheid"; Rom. 5:17. En God, Die ons deze gerechtigheid geeft, noemt haar de onze. "Dit is de erve der knechten des Heeren en hun gerechtigheid is uit Mij, spreekt de Heere"; Jesaja 54: 17. Zij hebben geen andere gerechtigheid, dan die uit Mij is, spreekt de Heere en dat is een toegerekende, om niet gegeven en vrijwillig geschonken gerechtigheid.

En Christus toont dit ook klaar in het hoofdstuk, waaruit mijn tekst genomen is; hetwelk duidelijk zichtbaar is voor ieder, die ooit verlicht werd. "Zalig"; zegt Christus, "zijn zij, die hongeren en dorsten naar de gerechtigheid, want zij zullen verzadigd worden." Hetwelk drie zaken te kennen geeft.

1. Dat deze arme zielen geen gerechtigheid van zichzelf bezaten, waardoor het gevoel daarvan hen deed hongeren en dorsten.
2. De hier bedoelde gerechtigheid komt door de belofte: "Zij zullen verzadigd worden."
3. Deze gerechtigheid moet volmaakt of volkomen zijn. Zij moet beantwoorden aan elke eis van de Wet en de gerechtigheid. Zij moet ook beantwoorden aan ieder einde en elke verwachting van de bekommerde zondaar, als daar zijn: bevrijding van schuld en toorn, vrees en pijn, dood en verdoemenis. Deze gerechtigheid moet ons hier in de gunst Gods brengen en hiernamaals de heerlijkheid verzekeren, anders kan de zondaar nimmer voldaan zijn, veel minder daarmee verzadigd worden.

Dit is de in mijn tekst bedoelde gerechtigheid, die de gerechtigheid van Schriftgeleerden en Farizeeën ver genoeg overtreft. En deze gerechtigheid geeft recht en aanspraak op het Koninkrijk: "Want Christus is ons geworden wijsheid van God en rechtvaardigheid en heiligmaking en verlossing."

Geen andere gerechtigheid, mijn lezer! zal ooit aan enige ziel toegang verlenen tot het Koninkrijk der genade of der heerlijkheid. In deze "gestikte klederen zal de Kerk tot de Koning geleid worden en ingaan in des Konings paleis." En zij, die dit bruiloftskleed niet aan hebben, zullen in

de buitenste duisternis geworpen worden. Lezer! wacht u voor het zuurdesem der Farizeeën, welke is geveinsdheid.

Thans zal ik u eerst aantonen de gerechtigheid der Schriftgeleerden en Farizeeën en daarna de uitnemendheid der gerechtigheid van Christus, welke is tot allen en over allen, die geloven. De Schriftgeleerden waren afschrijvers en uitleggers van de Wet en de profeten en maakten aanspraak op het bezit van buitengewone wijsheid. De Farizeeën waren zeer nauwgezet in de betrachtting van de mindere dingen van de Wet, waarin voornamelijk hun eigengerechtigheid bestond. Zij wendden geen geringe mate van heiligheid voor; hetwelk zover ging, dat het anderen zelfs niet vergund was, de zoom van hun klederen aan te raken.

De Schriftgeleerden en Farizeeën beide waren in het oog der arme en onwetende Joden de eersten, die het Koninkrijk der hemelen zouden ingaan. Maar Christus geeft hun een andere plek en zet hoeren en tollenaars in hun plaats. Zij wandelden in lange klederen, waarop zij zeer gesteld waren; zij deden vele lange gebeden. Zij namen tal van feesten en vasten waar. Zij beminden de groetingen op de markt en de vooraanzittingen bij de maaltijden. Zij schenen rechtvaardig voor de mensen en lieten zich gaarne *rabbi* noemen. Zij verrichtten vele wassingen van voeten, handen en hoofd en van bekers en schotels. Zij omreisden zee en land om bekeerlingen te maken en lieten voor zich trompetten, wanneer zij hun aalmoezen gaven. Zij bonden zware lasten op de schouders der mensen, maar wilden die zelf met hun vingers niet aanraken. Zij zaten op de stoel van Mozes om wetten te geven, Maar met hun leven spraken zij tegen, alles, wat zij met de mond bevalen: "Zij zeggen het maar doen het niet." Hierin bestond hun gerechtigheid. En zie nu hun ijver, wanneer zij zich verdedigen. Zij waren de geslagen vijanden van de kracht der Godzaligheid, de waarheid van het Evangelie en de wijsheid, die van boven komt. Zij waren onverzoenlijke vijanden van 'Antinomianen, kwade geesten en allen, die niet tot de door hen erkende discipelen van Mozes behoorden.' Zij spotten met Christus, Hem noemende Beëlzebul. Zij vloekten de voorwerpen van Gods verkiezing, lasterden de Heilige Geest en eisten een teken van de hemel.

Zij beschuldigden Paulus, dat hij de tempel ontheiligde en een vrijbrief gaf om te zondigen, namelijk dat hij preekte, dat men het kwade moest doen, opdat het goede eruit zou voortkomen. En daar hij het volk onderwees om Mozes te verlaten, noemden zij hem een ketter, een, die de wereld ondersteboven keerde; een, die oproer verwekte en een opperste voorstander van de sekte der Nazareners. "Maar naar die weg, welke zij sekte (ketterij) noemden, diende Paulus de God zijner vaderen." Zij stonden de apostelen tegen in elke stad, in iedere synagoge en in alle huizen met de leer, dat de Wet een regel des levens is. "Indien gij niet besneden wordt en de Wet van Mozes niet onderhoudt, zo kunt gij niet zalig worden." Zij waren van bezijden ingekomen om der heiligen vrijheid te bespieden, opdat zij hen wederom tot dienstbaarheid mochten brengen. Zij stonden het Evangelie tegen. Zij scheurden hun klederen, wierpen stof in de lucht, knarsten met hun tanden tegen de heiligen. Zij wederstonden, lasterden en misbruikten de Naam van de Zaligmaker over gekken en duivels. En dat alles deden zij in hun ijver voor de Wet, tot volmaking van hun reinheid en uit hun inwonende heiligheid. Zo waren zij werkzaam om hun eigengerechtigheid op te richten, evenals zij doen, die de in mijn tekst bedoelde gerechtigheid van Christus uitsluiten en aldus struikelden zij over de Rots der eeuwen, werden afgebroken door ongeloof en naar alle windstreken verstrooid.

En zo blijven zij nog tot op deze dag zonder koning, zonder priester, zonder profeet, zonder efod, zonder terafim en zonder offer. En alles, wat zij met hun godsdienst en met hun voorgewende ijver voor de Wet verkregen hebben, was hun verwoesting als kerk, staat en natie. Maar, wat nog verschrikkelijker was, zij vervloekten het onschuldig bloed van Christus en haalden daardoor de

vloek des hemels over hun nakomelingschap, van eeuw tot eeuw, ja, tot in meer dan twintig geslachten.

Maar ik gevoel geen roeping om nog verder te gaan in de beschrijving van een Farizeeër. Bovendien, de Kerk van Christus krioelt ervan en in de spiegel, welke ik hem hier gegeven heb, kan de lezer, wanneer hij enigszins ogen heeft, zijn honderden, zo niet duizenden, kennen.

Maar de gerechtigheid van de heiligen overtreft de gerechtigheid van de Schriftgeleerden ver genoeg. Want zij ontvangen de zegen van de Heere en gerechtigheid van de God huns heils. "Dat is het geslacht dergenen, die naar Hem vragen; die Uw aangezicht zoeken; dat is Jakob"; Ps. 24:5, 6. De gerechtigheid, die God Zijn heiligen verleent, is een Goddelijke, volmaakte en eeuwige gerechtigheid; en zonder een volmaakte gerechtigheid kan geen ziel in Gods tegenwoordigheid bestaan of tot Hem naderen in deze wereld. Want indien wij een vrijmoedige toegang hebben, het is door het geloof in Christus. En indien wij ten hemel ingaan en in de toekomstige wereld Gods aangezicht met verheuging zien zullen, dan is het omdat wij rechtvaardig gemaakt zijn in onze oudste Broeder en de waarheid houden, zoals zij in Hem is: "doet de poorten open, dat het rechtvaardige volk daarin ga, hetwelk de getrouwigheden (de waarheid) bewaart"; Jesaja 24:2.

Deze gerechtigheid is de wijsheid van God en de heerlijkheid der heiligen, terwijl de andere slechts een vinding van mensen en de strik der dwazen is. "Want hun rotssteen is niet gelijk onze Rotssteen, zelfs onze vijanden richters zijnde." Aldus preek ik en aldus gelooft gij en noch zulk preken, noch zulk geloof zal ooit ijdel zijn in de Heere.

Wij hebben alzo gezien, wat de Verlosser zegt van "het zwaarste der Wet"; hetwelk is de eerste tafel, welke haar opzicht heeft op God. En wij bevonden, dat deze zaken alle in de heiligen gewrocht worden. Eveneens hebben wij "het minste der Wet" of de mindere geboden gezien, namelijk de tweede tafel, welke betrekking heeft op de broeders en de naaste en wij bevonden, dat het de Farizeeën in hun hart en de valse predikanten in de kerk zijn, die dezelve ontbinden en dat ze ontbonden worden door hen, die de kinderen Gods haten, belasteren, censureren en veroordelen. Maar wij worden vermaand hieronder lijdzaam en onderworpen te zijn, opdat het blijken mag, dat wij kinderen zijn van onze Vader, Die in de hemelen is, Die evenzeer onteerd wordt, doordien zij geen acht geven op "het zwaarste der Wet"; als wij, wegens hun ontbinden van "de minste geboden"; door ons te haten en te smaden.

Maar geeft het *ontbinden der geboden* door de Farizeeën en geveinsden hun het recht om hen, die "het recht der Wet in hen vervuld hebben en die niet naar het vlees wandelen, maar naar de Geest"; met de namen van Antinomianen en duivels te bestempelen? Dat zij zichzelf blootstellen aan het rechtvaardig oordeel Gods wegens hun verdoemen van de rechtvaardige, brengt dat een juk der dienstbaarheid op hen, die vrijgemaakt zijn door de Heilige Geest? Of kan datgene, wat Christus toepast op Farizeeën en geveinsden, hen aangewreven worden, "die Hij Zich geformeerd heeft" en "wie Hij de zonden niet wil toerekenen?"

Of zou men denken, dat zij de personen zijn, "die strafbaar zijn door het helse vuur"; van wie Christus Zelf verklaart, "dat zij niet in de verdoemenis zullen komen?" Sluit het getuigenis van de Zaligmaker, dat de gelovige van de dood overgegaan is in het leven, in, dat de gelovige nog onder de bediening des doods is, als zijn regel des levens?"

Of, als Hij zegt, dat zij Zijn juk, dat licht is, op zich zullen nemen, houdt dat dan in, dat hieraan nog toegevoegd moet worden, het juk der dienstbaarheid, "dat noch wij noch onze vaderen konden dragen?"

Als de Heere mij gebiedt "in Hem te blijven"; behelst dat dan ook, dat ik nog tot Mozes moet gaan? Of, wanneer Hij verzekert, dat degenen die in Hem blijven, "veel vrucht dragen"; duidt dat

aan, dat niets dan losbandigheid ons oogmerk zou zijn? Kan iemand de eis van de Wet en het vonnis der Wet scheiden? Is de Wet gedeeld? Kan iemand zijn nek buigen onder het juk van het gebod en zijn ziel bevrijden van de vloek?

Immers nee. Hij, die onder het gebod is, is ook onder het vonnis ervan: "Want zovelen, als er uit de werken der Wet zijn, die zijn onder de vloek der Wet." En hun, die in enig opzicht tot de Wet gaan ter rechtvaardiging of om daardoor volmaakt te worden, is Christus tot niets nut.

God heeft een nieuw verbond met Zijn volk gemaakt, niet als het oude, hetwelk door Zijn vinger in stenen tafelen geschreven was, maar dit hebben zij, geschreven door de Geest in de tafelen van hun harten. Het eerste was de Wet der werken, het laatste is de Wet des geloofs, der waarheid en der vrijheid. En gewis, zo'n ziel is niet zonder Wet ten opzichte van God. De Wet des geloofs is geschreven in het hart der gelovigen "en met het gemoed dienen zij de Wet Gods."

"De Wet des Geestes des levens is in Christus" en zij zijn onder die Wet in opzicht tot Christus. Het is de Wet des Geestes des levens in Christus, die de gelovige vrijmaakt van de Wet der zonde en des doods en zo iemand is niet onder de Wet maar onder de genade. Niet onder de Wet der werken, in de hand van Christus (want dat kan niet bewezen worden), maar onder de Wet des Geestes des levens in Christus. En zulke mensen zijn de reinste, de gelukkigste en de nuttigste in de kerk.

En hun volgelingen zijn de klaarste en de vruchtbaarste op de wereld en de meest evangelische dienaren Gods. "Als gij openbaar zijt geworden, dat gij een brief van Christus zijt; en door onze dienst bereid; die geschreven is, niet met inkt, maar door de Geest des levenden Gods, niet in stenen tafelen, maar in vlezen tafelen des harten"; zegt Paulus. "Want de letter doodt, maar de Geest maakt levend. En indien de bediening des doods, in letteren bestaande en in stenen ingedrukt, in heerlijkheid is geweest, also dat de kinderen Israëls het aangezicht van Mozes niet konden sterk aanzien, vanwege de heerlijkheid van zijn aangezicht, die te niet gedaan zou worden; hoe zal niet veel meer de bediening des Geestes in heerlijkheid zijn?

Want indien de bediening der verdoemenis heerlijkheid geweest is, veel meer is de bediening der rechtvaardigheid overvloedig in heerlijkheid. Want, indien hetgeen, dat te niet gedaan wordt, in heerlijkheid was, veel meer is hetgeen, dat blijft, in heerlijkheid. "Dewijl wij dan zodanige hoop hebben, zo gebruiken wij vele vrijmoedigheid in het spreken en doen niet, gelijkterwijs Mozes, die een deksel op zijn aangezicht legde, opdat de kinderen Israëls niet zouden sterk zien op het einde desgenen, dat te niet gedaan wordt"; 2 Kor. 3.

Laat onze tegenstanders ons zeggen, welke die Wet is, die in stenen tafelen ingedrukt was en laat hen bewijzen, indien zij kunnen, dat dit de ceremoniële Wet zou zijn. Laat hen dan ook aantonen, wie die kostelijke zielen zijn, die levende brieven genoemd worden. En laat hen dan tevens bewijzen, dat het de bedoeling van Paulus is, wanneer hij tot tweemaal toe verzekert, dat de bediening des doods, in stenen ingedrukt, te niet gedaan en vernietigd is, dat de Wet hun regel des levens zou zijn. En wanneer dit antinomianisme is, laten zij zulks dan de Heilige Geest toeschrijven, want Hij is de Auteur der Schriften, welke de heilige mannen geschreven hebben, als zij door de Heilige Geest gedreven werden.

Maar, zult gij zeggen, *wat is er dan van de Wet geworden ten opzichte van de heiligen van God?*

Paulus zegt u: "Uitgewist hebbende het handschrift, dat tegen ons was, in inzettingen bestaande, hetwelk, zeg ik enigermate ons tegen was; en heeft datzelve uit het midden weggenomen, hetzelve aan het kruis genageld hebbende"; Kol. 2:14.

Maar, welke Wet is het dan, "die ons tegen is?" Immers een Wet, die toorn werkt en die ons vervloekt, dunkt mij, moet ons wel het meest tegen zijn. En welke Wet is dat? Is dit bij geval de

ceremoniële Wet? "Nee!" zegt Paulus, "het is die Wet, die in stenen tafelen is ingedrukt"; welke een bediening des doods is.

Of welke Wet is het, welke ons enigerwijze tegen was? "Wel"; zegt u, "de ceremoniële Wet." Nee, want het was er zover vandaan, dat deze de Joden tegen was, dat zij er integendeel veel van hielden. "En rookt van het gedesemde een loffer en roept vrijwillige offeren uit, doet het horen, want also hebt gij het gaarne, gij, kinderen Israëls! spreekt de HEERE Heere" Amos 4:5.

Aan wie schreef Paulus, als hij verklaarde, dat het handschrift uitgewist was? Wel, hij schreef toen aan de gelovigen uit de heidenen te Kolosse, die de kracht der zedelijke Wet gevoeld hadden, als zij, als hun schuldboek tegen hen, geopend was geworden.

Als Paulus de *ceremoniële Wet* bedoeld had, zouden zij hem niet begrepen hebben, want de ceremoniële Wet was deze heidenen nooit gegeven, maar de zedelijke Wet wel. Want deze was geschreven in hun aller harten. En deze was hun schuldboek en een handschrift, dat tegen hen was. En dit zullen in nadruk ondervinden, allen, die onder deze Wet sterven, hetzij Jood, hetzij heiden.

"Hij, die onder de Wet zondigt, zal door de Wet geoordeeld worden en hij, die tegen de Wet in zijn consciëntie zondigt, zal zichzelf een Wet zijn en door dezelve omkomen."

Ik oordeel derhalve, dat de Wet der heiligen eerste man en tuchtmeester is en dat zij de enige regel is van de slaaf. "Maar, die van Christus zijn, hebben het vlees gekruist met de bewegingen en begeerlijkheden; en tegen de zodanigen is de Wet niet."

En ik besluit met de verdediging, dat die gerechtigheid, welke iedere beschuldiger voor het gericht Gods de mond zal stoppen en welke een recht geeft op de hemel, een toegerekende gerechtigheid is. *"Alle instrument, dat tegen u bereid wordt, zal niet gelukken; en alle tong, die in het gericht tegen u opstaat, zult gij verdoemen. Dit is de erve der knechten des Heeren en hun gerechtigheid is uit Mij, spreekt de Heere,"* Jesaja 54:17.

Ik twijfel er niet aan, of diegenen, die ons tegenstaan, zullen gevonden worden in die, welke zij beschrijven; maar, de Heere geve ons om Jezus' wil, dat wij in deze mogen gevonden worden. Amen.

William Huntington S.S.